

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

22. ÅRGANG

NR. 4

DECEMBER 2008

Problemet som ikke kan ties ihjel

Verdens folketal nærmer sig hastigt 7 milliarder. Det er en forrygende stigning på 5 milliarder på bare 100 år. Alligevel nævnes dette faktum så at sige aldrig, når man taler om årsagerne til problemer som forurening og klimaforandring.

Den moderne del af verden: Europa, Amerika, Østasien, Australien mv. har for længst på naturlig vis tilpasset sig denne udvikling. I den moderne del af verden er befolkningsvæksten for længst gået i stå og er flere steder blevet vendt til en tilbagegang i folketallet.

Det er en glædelig udvikling, som gavner miljøet og giver større muligheder for livskvalitet for os selv og vore efterkommere.

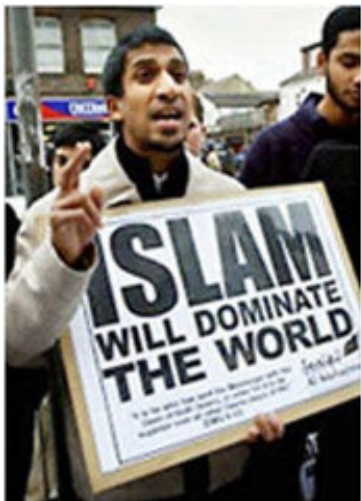
Imidlertid fortsætter befolkningsvæksten i den gammeldags og lidet udviklede del af verden. Det vil først og fremmest sige den muslimske del af verden.

Det kunne vi for så vidt være lige glade med, såfremt muslimerne ville blive boende i de dele af verden, som de allerede har ødelagt med deres fortidige livsform.

Det er imidlertid et problem for os, at muslimerne ikke er indstillede på at undvære de bekvemmeligheder, som den moderne verden frembringer. De ønsker at få del i den moderne verdens frembringelser, - og samtidig opretholde deres fortidige levevis.

Derfor udvandrer flere og flere muslimer fra deres forstenede samfund for at opnå bedre kår i den moderne del af verden.

Hermed vokser folketallet også i den del af verden, som ellers havde tilpasset befolkningsudviklingen til den moderne verdens vilkår.

Danskerne har ikke reproduceret sig selv siden 1968, og siden 1981 er antallet af danskere faldet år for år. Det fremgår af de officielle tal fra Danmarks Statistik, som er anført på de følgende sider.

På trods heraf er antallet af indbyggere i Danmark vokset år for år, siden Folketinget vedtog udlændingeloven af 1983.

Der finder med andre ord en befolkningsudskiftning sted.

Det ved vi i Den Danske Forening, det ved ledende muslimer, og det ved i øvrigt enhver, som følger med i, hvad der foregår omkring dem.

Men de såkaldt ansvarlige politikere lader som om, denne befolkningsudskiftning ikke finder sted.

Den allernyeste europæiske historie har givet et tydeligt eksempel på, hvad der foregår:

Albanien er det mest muslimske land i Europa, og Albanien er derfor også Eu-

ropas fattigste land med Europas hurtigste befolkningsvækst.

Talrige albanere er i årenes løb udvandret til nabolandet Serbien, hvor flittige kristne har sørget for at give dem bedre forhold, end de havde i Albanien.

Efterhånden kom albanerne til at udgøre flertallet i den del af Serbien, som hedder Kosovo, hvor albanerne udøvede større og større terror mod deres velgørere. Da de kristne endelig gik til modstand, blev de bombet af USA - og Danmark - og tvunget til at overlade Kosovo til indvandrere.

I Danmark vidner begyndende terror mod den oprindelige befolkning i form af bilafbrændinger og bandeoverfald om en tilsvarende udvikling. Som i Kosovo terroriserer indvandrerne deres velgørere. Tilsvarende foregår overalt i verden, hvor muslimer indvandrer og føder sig til flertallet.

Vi er derfor nødt til at rejse diskussionen om fremtidens Danmark nu!

Der tegner sig tre mulige scenarier:

1. Vi kan i samlet flok konvertere til islam og herved undgå at blive anset for "urene" og "vantro".

2. Vi kan underkaste os en slavetilværelse som "dhimmier" under muslimske herrer

3. Vi kan iværksætte omfattende repatrieringsprogrammer nu.

4. Vi kan fortsætte med at lade som ingenting med tiltagende konfrontationer til følge.

Spørg politikerne, hvad de foretrækker!

HV

Danskerne - et truet folk

Antallet af danskere falder, mens indbyggertallet i Danmark stiger. Politikerne vælger sig et nyt folk.

side 3

Marokko integreres i EU

Eller er det mon omvendt? Udvandringen mod nord fortsætter, - og Rotterdam får marokkansk borgmester.

side 13

En ny fireakter om måneden

TV-avisens mange belærende "eksperter" ville have været guf for Holberg, hvis han havde levet endnu..

side 17

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harry.vinter@tele2.dk

Cand. mag. Peter Neerup Buhl,
pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:
Keld Rasmussen (formand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Tomas Kierstein (næstformand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Ole Steenen
ole.steenen@hotmail.com

Harry Vinter
harry.vinter@tele2.dk

Jesper Nielsen
Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødearrangør:
Murer Poul Vinther Jensen
tlf. 61 13 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt - nemlig i:
februar, maj, september og december

Problemet som ikke kan ties ihjel

Politikerne vil hellere tale om klimaproblemer og tilsvarende u håndgribelige emner, men på et tidspunkt bliver de nødt til at tage vor tids største problem alvorligt: Hvordan forhindrer vi, - eller hvordan forbereder vi bedst, muslimsk magtovertagelse? Det skal diskuteres nu!

Danske politikere har alt for længe ladet som om, problemet ikke eksisterer, og de tror måske, at det vil gå væk af sig selv. Men det gør det ikke!

Muslimerne derimod ved godt, hvad der foregår, og glæder sig:

"Vi har 50 millioner muslimer i Europa. De er tegn på, at Allah vil give Islam sejr over Europa - uden sværd, uden kanoner, uden erobring. De 50 millioner i Europa vil gøre Europa muslimsk i løbet af få årtier.

Allah mobiliserer det muslimske Tyrkiet og føjer det til den Europæiske Union. Det er yderligere 50 millioner muslimer. Der vil så være 100 millioner muslimer i Europa. Albanien, som er et muslimsk land, er allerede i EU. Bosnien, som er et muslimsk land, er allerede i EU. 50 pct. af dets indbyggere er muslimer."

Libyens diktator Mu'ammar Al-Qadhafi i Al-Jeseera tv, 10. april 2006

"Islam vil sejre over Vesten. Se på udviklingen i befolkningen i Europa, hvor antallet af muslimer vokser som myg. Hver vestlige kvinde i EU producerer gennemsnitligt 1,4 børn. Hver muslimsk kvinde i de samme lande producerer 3,5 børn. I 2050 vil 30 procent af befolkningen i Europa være muslimer".

Mullar Krekar. Muslimsk prædikant bosiddende i Norge.

**Muslimerne ved det og vi i Den Danske Forening ved det!
Er vore politikere virkelig så dumme, at de intet har forstået endnu?**

HV

Tag dem på ordet!

OIC, Organisationen af Islamiske Lande vil have indført principper, som skal sikre religioner mod krænkelser.

Det er et initiativ, som bør hilses velkomment!

Det må betyde, at arabiske toldere for fremtiden undlader at smide rejsendes medbragte bibler i skraldespanden.

Det skal for fremtiden være slut med krænkende forbud mod opførelse af kirker i muslimske lande. Det skal være slut med de krænkende forbud mod ægteskab mellem muslimske kvinder og ikke-muslimske mænd; og det skal frem for alt være slut med drab på mennesker, som konverterer fra islam til en

anden tro. Krænkelser som disse kunne de islamiske lande for så vidt bringe til ophør fra dags dato. Det behøver ikke at afvente en Durban 2 konference.

Men det bør hilses velkomment, at de islamiske lande nu selv bringer disse umenneskelige krænkelser op i et internationalt forum.

Når disse håndgribelige fysiske krænkelser er bragt til ophør, kan man eventuelt gå over til at diskutere verbale krænkelser på en fremtidig Durban 3 konference.

Det bliver næppe nogensinde aktuelt.

HV

Danskerne - et truet folk

I år er det 40 år siden, at danskerne holdt op med at reproducere sig selv.
Danskernes antal er faldet støt siden 1981.

Bliver vi flere eller færre?

Svaret er, at indbyggertallet vokser, mens antallet af danskere falder. Forklaringen er følgende:

Hvis antallet af mennesker i et samfund skal vokse eller blot holdes uforandret, skal hver kvinde i gennemsnit føde flere end 2 børn. 2 til at afløse de to forældre samt lidt flere til at kompensere for, at nogle kvinder af forskellige årsager ikke får børn.

Til at belyse dette forhold beregner man den samlede fertilitet, som er det antal børn, kvinder gennemsnitligt får i løbet af deres fødedygtige alder.

I Danmark var den samlede fertilitet over 2 indtil 1968, som blev det sidste år, danskerne reproducere sig selv. Siden 1968 er der hvert år blevet født så få danskere, at folketallet falder.

Den samlede fertilitet nåede et lavpunkt i 1983 på 1,3 og er siden steget som følge indvandring af kvinder, som får mange børn. I 2007 var den samlede fertilitet i Danmark 1,8. For danske kvinder er fertiliteten næppe højere end i 1983. Tallet kendes ikke, fordi flere og flere indvandrere får dansk statsborgerskab, hvorefter de statistisk set betragtes som danskere.

1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974
2,6	2,6	2,4	2,1	2,0	2,0	2,0	2,0	1,9	1,9

Fertiliteten, det gennemsnitlige antal børn per kvinde, har været under reproduktionsniveauet siden 1968

Hvor mange får dansk statsborgerskab?

Siden vedtagelsen af udlændingeloven af 1983 har ca. 200.000 udlændinge fået dansk statsborgerskab.

Men det reelle tal er langt højere, fordi de fleste tildelinger inkluderer de pågældendes børn og efterkommere.

Det årlige antal tildelinger i de seneste 10 år fremgår af tabellen nedenfor.

1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
10277	12478	19323	11892	16662	6583	14976	10197	7961	3648

Hvor mange udenlandske statsborgere er der i Danmark?

Som det fremgår af afsnittet ovenfor, fortæller opgørelsen over antallet af danske statsborgere i Danmark intet om det samlede antal fremmede i Danmark. Selv om der i de seneste mange år er

indvandret flere end 50.000 mennesker til Danmark årligt, så er antallet af udenlandske statsborgere i landet ofte faldet, fordi mange udenlandske statsborgere hvert år får dansk statsborger-

skab. Det ses af nedenstående opgørelse over antallet af udenlandske statsborgere i Danmark.

Sammenlign faldene med tildelingerne ovenfor.

1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
249628	256274	259357	258629	266729	265424	271211	267604	270051	278096

Hvor mange bor der i Danmark?

Tallene i tabellen nedenfor angiver antallet af indbyggere i Danmark d. 1. januar i det pågældende år i 1000 personer.

Læg mærke til, at folketallet topper i 1981, hvorefter det begynder at falde. Det var effekten af det lave fødselstal siden 1968, som slog igennem – forsin-

ket af den højere levealder.

I 1981 var næsten alle indbyggere i Danmark etniske danskere. Antallet af danskere har derfor aldrig været højere end i 1981. Siden er det faldet år for år.

Imidlertid vedtager folketinget i 1983 en ny udlændingelov, som medfører en stærkt forøget indvandring til Danmark.

Indvandringen medfører, at det samlede folketal i Danmark begynder at vokse fra og med 1986, og det er vokset år for år siden.

Det samlede indbyggertal vokser, mens antallet af danskere falder. Danskerne udgør derfor år for år en faldende andel af indbyggerne i Danmark.

1969	1970	1971	1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978
4,879	4,907	4,951	4,976	5,008	5,036	5,054	5,065	5,08	5,097
1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988
5,112	5,122	5,124	5,119	5,116	5,112	5,111	5,116	5,125	5,129
1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
5,13	5,135	5,146	5,162	5,181	5,197	5,216	5,251	5,275	5,295
1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
5,314	5,33	5,349	5,368	5,384	5,398	5,411	5,427	5,447	5,476

Indvandring og udvandring

Udlændingeloven af 1983 havde den virkning, at forholdet mellem indvandring og udvandring, som indtil da havde været nogenlunde lige store størrelser, blev forrykket, således at indvandringen i alle årene siden 1983 har været større end udvandringen.

Det fremgår af tabellen nedenfor.

Størstedelen af de udvandrede er danskere. Fra 1980 til 2007 (begge incl.) udvandrede over 1 million personer fra Danmark. Nøjagtigt 1.002.849 personer. Det skal dog bemærkes, at enkelte udvandrede vender hjem igen, ligesom der i seneste år har været en del tidligere indvandrere blandt de udvandrede.

At fremmede i Danmark statistisk set anses for danskere, har gjort det umuligt at skønne over disse bevægelser. Det er ikke muligt at afgøre, om indvandrere og udvandrere er etniske danskere eller etnisk fremmede.

Indvandring og udvandring efter år	1982	1983	1984	1985	1986	1987			
Indvandrede fra udlandet	28223	27718	29035	36214	38932	36296			
Udvandrede til udlandet	28328	25999	25053	26715	27928	30123			
1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997
35051	38391	40715	43567	43377	43400	44961	63187	54445	50105
34544	34949	32383	32629	31915	32344	34710	34630	37312	38393
1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
51372	50236	52915	55984	52778	49754	49860	52458	56750	64656
40340	41340	43417	43980	43481	43466	45017	45869	46786	41566

Konklusion

Den Danske Forening anslår på baggrund af de ovenfor anførte tal for fødselsrater og vandringer, at antallet af etniske danskere i Danmark næppe overstiger 4½ millioner.

Danskerne holdt op med at reproducere sig selv i 1968 og er på vej til at uddø som etnisk gruppe.

Folketallet vokser udelukkende som følge af fremmed indvandring.

Hvad denne udvikling kommer til at betyde for de tilbageværende etniske

danskere, afhænger af karakteren af den indvandring, som finder sted.

Indvandrede enkeltpersoner, som ønsker at være en integreret del af det danske samfund, kan problemfrit medvirke til at føre landet videre. Det gælder folk fra nabolandene og fra de fleste ikke-muslimske lande.

Store grupper af mennesker, som ikke ønsker at deltage på lige fod i det danske samfundsliv, men betragter sig som værende i opposition til dette, vil der-

imod uvægerligt skabe store problemer. Det gælder folk fra den muslimske kulturkreds.

At unnlade hjemsendelse af disse sidstnævnte vil være direkte livstruende for vore efterkommere.

Kilder: Samtlige tal stammer fra Danmarks Statistiks Statistikbank

Hønen eller ægget

De svage konturer af en længe tiltrængt reform af islam synes ifølge finansmanden Asger Aamund så småt at kunne anes i horisonten.

Ikke desto mindre må og skal vi kompromisløst fastholde vor kultur, folkestyret og ytringsfriheden.

Den arabiske verden derimod må selv tage ansvaret for at finde sin vej ud af tyranniet. Ikke vi vesterlændinge.

Det konkluderer Asger Aamund i kronikken i Jyllands-Posten d. 10. og 11. oktober..

Han citerer Muhammad Al-Shihi, som 2. september 2008 skriver i den saudiarabiske avis Al Watan:

"At det alt for sent er gået op for os, at vi er ofre for en stammementalitet..."

Vi må erkende, at det er en katastrofe for en mand at tvinge sin søn til at være en tro kopi af sig selv, at han også skal leve sit liv under byrden af stammen og dens traditioner.

I skal lære jeres sønner og lære jer selv, at vi alle kan være forskellige uden at strides."

Asger Aamund finder citatet så lovende, at han bygger sin optimisme herpå. Inden da præciserer forfatteren, at

baggrunden for muhamed-krisen er et led i den arabiske strategi. Hvilken kom til udtryk på baggrund af et ressource-rigt, arabisk, stramt ledet og koordineret kooperativ.

Formålet med den noget sene reaktion, og deraf afledte såkaldt krise var simpelthen at lægge pres på det engelske parlament.

Parlamentet endte heldigvis med at vedtage en lov, som præciserer, at det er tilladt at latterliggøre og håne religioner og deres udøvere, når blot dette ikke ledsages af en direkte trussel.

Derudover gør Asger Aamund rede for, at samme velorganiserede arabere globalt investerer i vestlig energi, infrastruktur, medier, banker og aktiebørser.

Formålet er naturligvis at få magt.

På den baggrund lyder ovenstående citat unægtelig for godt til at være sandt.

Umiddelbart, synes Asger Aamund's heraf afledte optimisme nærmere båret af varm luft end af kendsgerninger; hvilket ikke desto mindre akkumulerer en begejstring, som forfatteren opløftet følger til dørs:

Asger Aamund finder opskriften på succes enkel: Islam bør nærme sig et

kristent forbillede; dels ved at betragte mennesket som et enkelt individ, og dels ved at give Gud, hvad hans er, og kejseren sit. Desværre, medfølger ingen manual i den forbindelse. Det havde ellers været interessant.

For er det mon tanken at bringe islams udøvere til at indse, at det alligevel er bedre at være kristen?

Mon ikke det trods alt vil vise sig vanskeligt?

For tankegangen og udgangspunktet i islam er feudal, hvilket den i følge Aamund ikke er.

Han mener, at det modsatte er tilfældet; nemlig at det feudale klansamfund styrer islam.

Kom hønen eller ægget først?

Asger Aamunds synspunkt er under alle omstændigheder behageligt, - hvis man kan dele hans opfattelse.

Mere end hvis det modsatte er tilfældet.

I så fald, må man nemlig handle ud fra realiteter og ikke ud fra håb og ønsker.

Asger Aamunds løsning synes nærmere baseret på en sympatisk, optimistisk tro end på kedelige kendsgerninger.

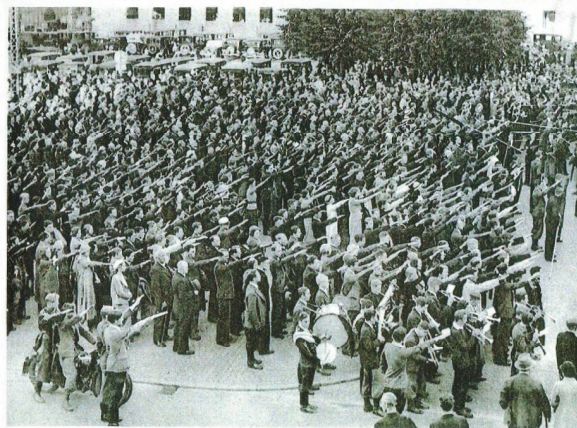
Bjarke Rosenkilde

Konservative vindbøjtler

Uhændeheren af dette Kort har til KONSERVATIV Indsamling i Odense By og Amt skænket Kr. 10,00, og har derved bidraget til at give Konservatismens Propaganda Styrke og Effektivitet og dens Politik Sejrsmuligheder.

Paa Partiets og Kredsorganisationens Vegne bringer vi Bidragyderen vor Tak.

Asger Aamund | *Christmas-Møller*

"I Sommeren 1934 kom endelig -- de store Møder. For første Gang siden Estrups Dage fyldtes Byernes Torve og Gader af de lange tusindtallige konservative Folketog"
Fra Konservatismens Arbejdsår 1934:
Det store Roskilde Møde slutter paa Torvet.

Konservative har ofte indtaget tvivlsomme positioner i dansk politik. Det gælder ikke blot de senere års holdning til den fremmede kolonisering af Danmark, som fremgår af brevet på næste side (side 6) til daværende statsminister Poul Schlüter.

Se f.eks. dette takkekort fra 1934 underskrevet af ingen ringere end den daværende konservative fører, John Christmas-Møller.

Teksten under billedet:

I sommeren 1934 kom endelig - de store møder. For første gang siden Estrups dage fyldtes byernes torve og gader af de lange tusindtallige konservative folketog. Fra konservatismens arbejdsår 1934: Det store Roskilde møde slutter på torvet.

Danmarks Statistik har nu beregnet, at antallet af indvandrere fra mindre udviklede lande om få årtier vil være vokset til flere hundrede tusinde. Beregningerne hviler oven i købet på den meget optimistiske forudsætning, at antallet af nyttilvandrede udefra pr. år forbliver uændret. De sidste 20 års erfaring viser imidlertid, at nyttilvandrede i sig selv trækker flere med sig, således at der altså må regnes med en løbende forøgelse i nyttilvandringer. Beregnet på dette grundlag kan antallet af indvandrere om 30 år meget vel have passeret millionen.

Uanset om det imidlertid nu vil gå på den ene eller anden måde, er der under ingen omstændigheder økonomisk og erhvervsmæssig basis for at bære det antal immigranter, der er tale om. Allerede i dag tynger indvandringen vore sociale budgetter i en sådan grad, at befolkningen kun ved sløring af udgifterne kan bringes til at tro, at det ikke er til alvorlig skade for mennesker - herunder danskere - der er mere værdigt trængende.

Bortset herfra er der ingen grund til at tro, at immigranterne med deres helt anderledes kulturbaggrund lader sig "integrere" i det danske samfund på en sådan måde, at freden og roen lader sig bevare herhjemme på længere sigt.

Hvis væksten i antallet af immigranter fra de overbefolkede lande skal standses, må Danmarks grænser beskyttes effektivt. Endvidere må de mange, der allerede er ankommet, men som reelt ikke har noget her at gøre, hjemsendes. For det første udgør de indvandrergettoer, der allerede eksisterer i Danmark, basis for optagelse af et stigende antal illegale immigranter, som myndighederne kun med vanskelighed vil kunne finde. For det andet lover vi i realiteten de fremmede dansk statsborgerskab, hvis vi lader dem forblive her. Men når de til sin tid får dette, bliver det umuligt inden for rammen af den nuværende samfundsorden at hindre familiesammenføringer fra deres hjemegne i et antal, som indebærer en fortsat uholdbart stor immigration.

Hvis regeringen ændrer udlændingeloven uden at påbegynde hjemsendelserne, skabes der altså ingen løsning men kun en udskydelse af hele problemet - oven i købet i endnu større og mere uhåndterlig form - til senere generationer.

Det er i international sammenhæng særegent, at fremmede statsborgere kan slå sig permanent ned i et land uden at komme fra dettes nære samarbejdspartnere - oven i købet uden seriøs grund og uden at kunne forsørge sig selv. Lige så egenartet er det (uden for EF's og Nordens rammer), at et land tillader, at fremmede statsborgere forbliver dér og bevarer arbejdstilladelsen på bekostning af arbejdsledige blandt landets egne indbyggere.

Den ændring af udlændingeloven, som regeringen lægger op til, indebærer intet stop for fortsat tilstrømning udefra. End mere bekræftes i realiteten retten for mængder af uvedkommende udlændinge til at forblive i Danmark. Forslaget ændrer heller ikke deres mulighed for at opnå forsørgelse her, uagtet store grupper af gamle, syge og socialt vanskeligt stillede danskere allerede lever under uforsvarlige vilkår, og uagtet de meget betydelige midler, der i dag medgår til forsørgelse af immigranterne, med langt større effekt kunne have været anvendt på nødhjælp ude i verden.

Igennem snart 5 år har Den Danske Forening igen og igen advaret om de helt uoverskuelige konsekvenser af den kortsynede politik på udlændingeområdet. Men det har altså været umuligt at opnå en stillingtagen, der er relevant i forhold til de foreliggende problemer. Ejheller har det været muligt at formå den borgerlige regering til at lægge de centrale spørgsmål ud til den stillingtagen hos vælgerne, der efter alt at dømme vil give et solidt flertal for de nødvendige tiltag. I stedet for løsninger er vi blevet mødt med strømme af fraser, grovheder samt en omfattende, offentligt støttet propaganda til fordel for fortsat accept af den helt uholdbare politik.

Det er en dansk statsministers pligt at værne den befolkning, han står i spidsen for. Især er det hans pligt at værne den dårligt stillede del af befolkningen, der kun vanskeligt kan gøre stemmen hørt i konkurrence med de kredse, der har magten over medierne og den "offentlige mening", og som sidder i sådanne kår, at de ikke i deres hverdag lider under det, der sker på udlændingeområdet.

De har som statsminister ikke levet op til denne forpligtelse. Tværtimod leder De i dag en regering, der i realiteten administrerer Danmarks overdragelse til helt andre folkegrupper på bekostning af den kultur og de værdier, vore foregående generationer har opbygget under store afsavn og ofre. Samtidig karakteriserer De fortvivlede menneskers modstand herimod som fremmedhad, raceforømmelser, forsøg på at kvalificere danskerne som overmennesker og nedvurdering af andre.

De kaster gennem denne fremgangsmåde vore kommende generationer ud i en fysisk kamp om retten til landet og fremmer en udvikling som den, vi allerede kun alt for klart har set ude i Europa.

På denne baggrund må vi opfordre Dem til enten at sørge for, at der fremlægges forslag til de nødvendige lovstramninger, og evt. tage et valg på disse, eller at gå af.

I modsat fald pådrager De Dem ansvaret som den statsleder, der forrædte Danmark og den danske befolkning på det afgørende tidspunkt i landets historie.

Med venlig hilsen,

For Den Danske Forenings styrelse
Ole Hasselbalch

Det skortede ikke på advarsler!

I de første år efter Den Danske Forenings stiftelse i 1987 advarede foreningen gentagne gange de ansvarlige politikere imod de fatale konsekvenser af den førte udlændingepolitik. På siden til venstre er gengivet en sådan henvendelse til daværende statsminister Poul Schlüter.

Foreningen modtager ofte tilkendegivelser fra folk, som konstaterer, at foreningen havde og har ret. En sådan henvendelse er gengivet nedenfor - med tilhørende svar.

Kære Ole Hasselbalch,

Vi kan nu se, at de advarsler, vi i tidens løb har modtaget fra bl.a. dig, har vist sig at holde stik. Jeg bor i Ishøj Landsby, og ude i Ishøj planen var der sidste week-end 21 påsatte brande. Kriminaliteten er enorm og folk føler sig i allerhøjeste grad utrygge. Politiet kan ikke gøre noget, de er jo egentlig også kun skrællemænd for politikerne, der ikke har villet gøre det nødvendige. Vi er alle trætte af den indvandring fra den 3.verden, der har medført, at vi skal betale, og de fremmede ellers kan brede sig efter forgodtbefindende.

Mit spørgsmål til dig er: Hvad kan vi almindelige borgere gøre for at få ændret tingenes tilstand? Hvis ikke politikere og myndigheder kan gøre det nødvendige, vil det meget snart ende i selv-tægt, nærmere betegnet: Borgerkrig.

Hvem kan vi samles om, hvem har så meget magt og position, at han ikke kan overhøres. Det er på højeste tid, at der sker en radikal ændring.

Jeg imødeser dine kommentarer!

Med venlig hilsen I J

Kære I J,

Jeg forstår udmærket problemet.

Tingene er løbet af sporet - men det er de godt nok gjort, fordi der ikke i tide var folk nok, som stod frem og hjalp med at få stoppet den vanvittige indvandringspolitik, som indførtes med flygtningeloven af 1983. Hvad gjorde du selv til dengang?

Problemet i dag er, at de politikere, der dominerer i Folketingssalen, ikke kan indrømme, at de selv og deres forgængere ved letsindighed, herunder ved at negligere oplysninger, der lå lige for (jeg har personligt sørget for, at alle folketingspolitikere fik dem), har tilvejebragt en situation, der ikke mere kan styres med de for hånden værende politimæssige midler. Derfor tager politikerne i de gamle partier heller ikke de nødvendige skridt til at rulle udviklingen tilbage - i første række ved simpelt hen at få hjemsendt de mennesker, som ikke vil og heller ikke nogen sinde kan forventes at ville indrette sig efter dansk måde at leve på.

Der lader sig næppe skaffe ressourcer til at udvide den regulære politistyrke, så at den effektivt kan sikre befolkningen i den nuværende situation - lige så lidt som der i Libanon, Irak og tilsvarende steder kan skaffes sådanne ressourcer til at sikre efter en dansk målestok rimelige forhold i disse lande. Den opgave, politiet nu står over for herhjemme, kan derfor efter min opfattelse kun løses, såfremt der indføres en ordning, hvorefter politiet i lokalområderne støttes af frivillige hjælpebetjente, politihjemmevern eller hvad man nu kalder det, som politiet lokalt kan indkalde efter behov til øjeblikkelig indsats, når der er brug for det (ligesom de frivillige brandmænd).

Men det ligger som sagt nok ikke for at få politikerne uden for Dansk Folkeparti til at forstå, hvor langt vi er kommet ud, og hvad der nu skal til for at løse problemerne. Så indtil videre kan jeg blot notere, at borgerne er overladt til sig selv.

Endnu en advarsel. Denne gang per mail fra Tahiti

Jeg har boet i Haiti siden 1978 - kun afbrudt af et par år i 1990'erne, da det var min hensigt at blive i Danmark med min familie. Men jeg kunne ikke godtage de mange muslimer, der var føget, eller suget over hegnet.

For mig er det ufatteligt, at det der foregår i Danmark ikke kan stoppes.

Her i Haiti tillader man ikke moskeer. De bliver brændt af, for haitianere vil ikke gå med klude om hovedet, så Haiti bliver antageligt et af de sidste lande, der bliver islamiseret.

Min søster i Canada er gift med en fra Trinidad. Han fortæller, at der i 1915 ankom 30 muslimer og hinduer fra Indien. I dag skulle der være over 50%. Så

enden er tæt på i vort lille Danmark.

Vi havde for en del år siden et pakistansk FN regiment til sikkerhed for ro og orden.

Jeg byggede en skole for dem. De ville selv pudse væggene, men de havde

ikke muresvende nok, så jeg blev anmodet om at stille et dusin svende til rådighed. Men der blev ikke pudset meget den nat, for de pakistanske svende ville i bukserne på mine muresvende.

Da pakistanerne rejste fra Haiti, var der 4 pakistanske soldater, der voldtog den haitianske bogholder.

Det er en af de ting, der aldrig bliver diskuteret i den danske presse. Den har dog altid været ret frigjort, men det er måske et tabu?

Glæder mig til at høre nyt fra DK.

Med venlig hilsen
T. Sørensen

Misundelse og medlidenhed: To beslægtede politiske onder

Af Peter Neerup Buhl

I 1966 udgav den tyske sociologiprofessor Helmut Schoeck sit store værk om social adfærd, "Der Neid" (engelsk 1969: "Envy. A theory of Social Behaviour"). Ved læsning af det står motiverne bag mange af vor tids politiske bevægelser klarere: *Misundelse* er drivkraften bag alskens ideologier, oprør og terror. Omvendt er ubehaget eller den dårlige samvittighed ved at blive misundt årsagen til, at mange giver efter for disse bevægelser, "lider med dem" – viser medlidenhed.

Schoeck skildrer, hvordan den, der nærer misundelse, kun har liden interesse i at erhverve det, han misunder en anden for. Han ønsker "at se den anden person blive berøvet, miste ejendommen, blive flået, ydmyget eller såret, men han danner sig næsten aldrig et klart billede af, hvordan overførslen af den andens ejendom til ham selv skal finde sted. Den ægte misunder er ingen tyv eller svindler for egen vindings skyld. Og hvor det, der misundes, er den andens personlige egenskaber, er tyveri umuligt, men derfor kan han udmærket ønske, at den anden mister sin stemme, sine evner, sit flotte udseende eller sin integritet."

Det er jo en principielt præcis beskrivelse af, hvordan muslimske terrorister i dag farer frem mod Vesten, frådende af had, til gavn for ingen – andet end den umiddelbare tilfredsstillelse af den utøjlede misundelse. Dette skader vel at mærke mest muslimerne selv: Med god grund afviser Schoeck, at kun de besiddende, "rige" eller heldige har interesse i at bekæmpe misundelsens ideologier: Det er faktisk meget vigtigere for den misundelige person, "som kun kan begynde at få noget ud af sit liv, når han har tilegnet sig en opfattelse, der afleder hans opmærksomhed fra andres misundelsesværdige held og retter hans energier mod realistiske mål inden for hans egen rækkevidde."

Vel at mærke gør ingen mennesker misundelse til eksplicit begrundelse for et ønske om omvæltninger. Man taler om "retfærdighed", "behov", at noget er "uacceptabelt" o. lign. Og når man af en eller anden grund ikke selv evner at realisere sine mål, udpeges ofrene for

éns misundelse som det, der "bremser" for realiseringen...

Det tragiske er, at selv om alle forskelle i samfundet og i verden blev udjævnet, og alle blev "lige", dvs. fik lige muligheder og ens ydre vilkår, ville misundelsen ikke forsvinde – tværtimod: Alle forskelle ville jo herefter udelukkende være at finde i de enkeltes evner, hvorfor misundelsen mod de medfødte evnerigere, smukkere osv. ville blive endnu dybere, når det står klart, at ingen miljøforhold kan gives skylden for forskellene.

Misundelse er altså evig og umættelig, og det er uhyre farligt, når en politisk strategi baseres på tilfredsstillelse af den. Der startes en dynamik, en ond cirkel, der næres af en konstant selvmedlidenhed, og kravene bliver grænseløse. Som Schoeck skriver, er visse samfund i det 20. århundrede blevet så rige, at de kan "nære den illusion, at de har råd til den luksus af købe sig til de misundeliges goodwill til en stadig højere pris." Det gælder desværre både nationalt og internationalt: Man tror fx i dag i fuld alvor, at man kan købe sig til fred med de misundelige muslimer.

Begynder man på denne kurs, får man dog altså kun endnu mere misundelse som utak: Schoeck analyserer klart, at samfundsdynamikken til enhver tid har virket sådan, at faste, store forskelle mellem grupper har minimeret misundelsen – man har så at sige levet i hver sin verden – mens løfter om "universelle menneskerettigheder" og tale om alles ligeberettigelse har vakt det slumrende misundelsens uhyre, som aldrig helmer, før syndebukken ligger ned og er plukket til sidste fjer (og alle er lige fattige). Målet er som altid ikke egen velstand, men at genstanden for misundelsen kommer ned med nakken. Og dog nærer det misundelige menneske en tåget forestilling om, "at hvis hans nabo brækker et ben, vil han selv komme til at gå bedre."

I dag er Vesten som sådan genstand for restens misundelse og skal ned med nakken, koste hvad det vil. Det kunne røre os langsomt, hvis det ikke var, fordi vores "eliter" og venstrefløj har det dårligt med at blive misundt, føler skyld og uden saglig grund vil tilfredsstille omverdenens misundelse. Antropologer

har vist, hvordan frygten for andres misundelse er en mægtig hæmmende kraft for traditionelle samfunds udvikling (kun kristendommen befriede Vesten fra misundelsens slavebinding). Men frygten for andres misundelse er så sandelig også skyld i Vestens selvdestruktion.

I sommer blev det meget omtalt, at en undersøgelse viste, at "højreorienterede" generelt er mere lykkelige end venstreorienterede, og kommentatorer var forudsigeligt hurtige til at konkludere, at det skyldes, at venstreorienterede er de mere følsomme, ja "bedre" mennesker, som har ondt over menneskehedens lidelser og verdens tilstand. Følger man Schoecks analyse, er det dog mere præcist at sige, at de uden saglig begrundelse har det dårligt ved at være genstand for misundelse. De er flove, ikke stolte over at tilhøre "de rige landes klub", som ved egen kraft har formået at hæve sig over historiens generelle fattigdom – forårsaget af netop den misundelsens jantelov, de nu igen vil adlyde. Men deres begrundelse hedder, at de nærer "medlidenhed" med den tredje verdens mennesker. Sandheden er, at de på eget samfunds bekostning vil have det godt med sig selv.

"Medlidenhedens forgyldte skede dækker over misundelsens dolk," skrev Friedrich Nietzsche, og det er da også påfaldende, at de, der særlig proklamerer medlidenhed, selv tilslutter sig misundelsens forskellige ideologier bag lighedsdyrkelsens facade. De kender jo fra sig selv, hvordan det er at nære misundelse mod bedre stillede og kan derfor leve sig ind i, hvordan muslimer m.fl. føler det. Men denne medlidenhed gavner hverken os eller dem, for den svækker blikket for, hvem der reelt fortjener noget, og hvor der skal sættes ind på længere sig for at skabe størst mulig lykke for flest muligt. Igen så Nietzsche det klart: "Af de ikke-egoistiske kvaliteter er medlidenheden særlig anti-liv – for når vi ynker andre, svækker vi os selv, og vi gavner ikke den, vi ynker." Og som Thomas Malthus fastslog: "Uden en eneste undtagelse er fattigdom og elendighed altid øget i takt med mængden af kritikløs velgørenhed."

Disse sidste citater er samlet af den fremragende danske debattør, cand.

scient. Bo Warming, i hans fortjenstfulde opgør med medlidenhedsmentaliteten (se hans hjemmeside www.glistrup.com). Her kan man også læse George Bernard Shaw – ”Medlidenhed er den syges næstekærlighed” – og August Strindberg: ”Fra medlidenhed til ringeagt er der kun ét skridt.” Herimod skal der sættes sund, uanfægtet stolthed over eget samfunds bedrifter og respekt for og støtte til andre, der er villige til at yde og opbygge på egne præmisser uden at ville andre ondt. Vi har ganske enkelt ikke råd til en ideologi baseret på medlidenhed med appeasement over for misundelsen (der typisk nok optræder i skikkelse af den nidske religion islam, som hysterisk hævder sin overlegenhed). Så kan vi give, til vi ligger nøgne tilbage – hvorefter vi bliver flået levende, for misundelsen er ikke tilfredsstillet, uanset om vi giver alt, hvad vi ejer og har. Så er det bedre at give intet og derved lære de misundelige at stå på egne ben.

Terroriser terroristerne!

Debatten om den tunesiske terrorist, der var med til at planlægge at myrde bladtegner Kurt Westergaard, fortsætter. Han går som bekendt stadig frit rundt i Danmark.

Årsagen er, at internationale konventioner forhindrer danske myndigheder i at hjemsende den pågældende til Tunesien. Det er uholdbart, for det betyder, at fremtidige terrorister ikke har noget at frygte, når de planlægger deres terrorhandlinger.

Dette har David Gress skrevet en udsyns-artikel om i Morgenavisen Jyllands-Posten, lørdag den 1. november. Her kan man bl.a. læse følgende:

”Oderint dum metuant: »Lad dem hade, når blot de frygter«. Udtalelsen er af den romerske historiker Sveton tillagt den tyranniske kejser Caligula, som absolut ikke er et mønster til efterfølgelse. Men selve meningen, nemlig at hadefulde folk er uskadelige, hvis de

samtidig er bange, er ganske aktuel, nemlig i terrorbekæmpelsen.

...
Så længe vi ikke indser, at det er utåleligt, at uskyldige mennesker må leve under beskyttelse, mens potentielle volds mænd frit kan planlægge overfald, har vi ikke forstået kampen mod terror. Logikken med at gøre dem mere bange for os, end de hader os, kræver noget, retsstaten, der forudsætter fred og basal enighed, ikke kan levere.

Hvad kan så?

Måske en særlig krigsretstilstand for terrorbekæmpelse, med helt klare regler for, hvornår den indtræder, og med umiddelbare og voldsomme sanktioner mod overgreb.

Så kan de hadefulde lære præcis, hvad vi vil gøre ved dem, og måske derved lære at frygte igen.”

PVJ

Skrid, I fucking...!

Af Erik Christiansen, forfatter
Ytringsfrihed

”... I fucking perkere. Skrid ud af vores by og ud af vores land ...” var det centrale i teksten på en 33-årig politiassistentens hjemmeside. Den gav hende for få dage siden ved retten på Frederiksberg en dom for racisme på 10 dagbøder á 400 kr.

Dommen er absurd. I virkeligheden skulle sagsøgeren dømmes, hvis nogen overhovedet skal dømmes for en så banal bemærkning på en vanskeligt tilgængelig privat hjemmeside. Uden anmeldelse og uden retssag ville bemærkningen ha’ levet stille, skjult og aldeles uskadeligt på hjemmesiden – men anmeldelsen og retssagen bragte den i de store dagblade og på netaviserne.

I et åbent retssamfund kan man jo ikke skjule årsagen til domfældelser. Hensigten med dem er jo bl.a. at markere grænserne i uklare lovtekster og at advare mod overskridelse af disse grænser.

Sagsøgeren forårsagede altså videbrebringelse i absolut stor skala af en påstået racistisk bemærkning. Sagsøgeren burde logisk selv tiltales og idøm-

mes dramatisk mere end fjolde 10 dagbøder á 400 kr.

Umiddelbart kunne dommen over den 33-årige og den massive offentliggørelse af de forbudte ord altså ligne et selvmål af de helt store, men det er det ikke. Hensigten har ikke været at skåne en formodet meget følsom og fintsmagen befolkningsgruppe mod kritik på en vanskeligt tilgængelig privat hjemmeside – men at stramme yderligere for ytringsfriheden i debatten om indvandringen. At mistænkeliggøre og kriminalisere uønskede meninger – sådan som det er sket for længe siden i Sverige. Nu er det kriminalisering af uønskede meninger om indvandring, i morgen kan det være om Danmarks krigsdeltagelse, i overmorgen om EU, Nato og sociale uligheder. Luk bare af, læg låg på virkeligheden og døm, hvis nogen vover at rokke på låget.

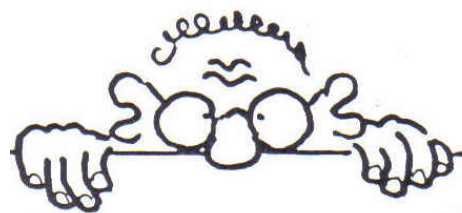
Politiassistentens mening i lavt lixtal skal endelig ses i sin sammenhæng: Den blev fremført i forbindelse med de ca. 800 brande på skoler, rådhus, børnehaver osv., der i februar 2008 blev antændt af ... her må man nu udelade ordet ... og deres medløbende danske tabere. Tror pokker en normalt tænken-

de dansker bliver harm i den forbindelse! I befolkningen blev der anvendt absolut stærkere ytringer i vrede over brandene.

Sproget skifter hele tiden form. Måske bruges betegnelsen perkere hos nogen om større etniske grupper, men for mange betegner ”perkere” en tillagt adfærd: En bestemt vraltende gangart hos en ung mand, et foragtede hovent blik mod omgivelserne, ludende med hovedet i hættetrøjen, hænderne i lommerne, flokvis støjende og dominerede adfærd med højt hærværks- og kriminalitetsniveau og lavt socialt hensynsniveau. Og i øvrigt med en hyppig anvendelse af ord som fucking i indbyrdes meget voldspræget stødvis samtale af hovedsagelig ufuldendte hovedsætninger. Det er adfærd, ikke etnisk betinget.

Politiassistenten har naturligvis anket dommen. Uanset ens holdning til ... her igen udeladte ord ... må man ønske hende fremgang, for det handler ikke om ... ordene igen udeladt ... men en stramning af ytringsfriheden.

Den har mange ikke i deres hjemlande, men lad os bevare ytringsfriheden og bruge den. Især hvor det ikke er populært.

Det skulle være så godt...

... og netop nu er omdelingen af foreningens nye folder godt i gang

Foreningens nye folder er blevet trykt i 50.000 eksemplarer, og bliver netop nu uddelt over hele landet. Lokale DDF-medlemmer har arrangeret uddeling af folderen på gade og stræder, samt til husstande i udvalgte områder.

"Det skulle være så godt..... og så er det faktisk skidt". Sådan hedder vores

nye folder, der præsenterer Den Danske Forening på en både flot og oplysende måde.

Folderen beskriver, hvilke problemer vi står med her i Danmark, efter at de politisk korrekte politikere og meningsdannere har holdt dørene til Europa åbne i over 30 år.

"Knivdrab, voldtægter, brandstiftelse, forsøg på terror, bandekriminalitet og chikane af politi og brandfolk – der er nok at snakke om for tiden. I mere end 30 år har politikere og halhippier troet, at indvandrerne ville gavne landet og i mere end 20 år har vi i Den Danske Forening advaret om, at det ville gå galt," hedder det i folderen, der også har billeder af demonstrerende muslimer og en afbrændt bil på Nørrebro.

I folderen fortæller vi også om Den Danske Forenings historie, om hvad vi forudsagde om indvandringens følger for mange år siden og om vores ønsker for fremtiden.

Vi er gennem årene blevet beskyldt for meget i pressen og håber selvfølgelig, at

folderen kan være med til at forbedre Den Danske Forenings omdømme blandt så mange som muligt. Derfor er det vigtigt, at mange henvender sig for at få en håndfuld foldere, som så kan deles ud på arbejdspladser, uddannelsesinstitutioner eller blandt familie, venner og bekendte.

Absurd teater

I hovedrollen Brian Mikkelsen og Hanne Bech Hansen.

Vild med dans, Talentkonkurrence og Indvandrer-Show. Det er, hvad man som altid kan opleve på dansk tv en fredag aften.

TV-Avisen bringer massiv dækning af bandeopgøret på Nørrebro.

Totalt absurd.

Fed reklame i den bedste sendetid.

Publikum er på plads. Politiet er på plads.

Der er tale om de dyre pladser. Prisen er 10 millioner kroner – om ugen. Bevilget af statskassen med Brian Mikkelsen i hovedrollen.

Han er meget alvorlig, da han overleverer checken til politidirektør Hanne Bech Hansen.

Det er jo et alvorligt problem, han skal tackle.

Men kære Brian, tror du virkelig på det? Der er intet nyt under solen. Vi har vidst det alt for længe.

Men lad os da bare smide 10 millioner

om ugen efter lidt god underholdning.

Penge er åbenbart ikke noget problem.

Det går jo ufattelig godt i Danmark.

Problemet kan i hvert fald ikke være penge, når danske borgere dagligt må konstatere en forringelse af hvad som helst i kongeriget.

Scenen er altså sat til den store teaterpræstation.

Nu venter vi bare på, at noget skal ske.

Det kunne egentlig være meget spændende at lave en beregning af, hvad hele dette store Indvandrer-Show koster det danske samfund. Bare sådan – stille og roligt.

Man kunne tage det, sådan, akt for akt – stille og roligt.

Overførselsindkomster, mentorordninger, gademedarbejdere, sociale tiltag, bolig- og skoleindsats.....

Ja, det kunne blive en god, lang helafteensforestilling, hvis man skal have det hele med.

Og måske ville man løbe ind i tekniske problemer undervejs. Findes der

f.eks. en regnemaskine, som kan påtage sig at arbejde med så svimlende summer, som det vil blive tilfældet?

Sikkert ikke.

Nå, men en sådan beregning ville vel også være absurd.

Vi ville blot konstatere, at vi bruger uhørte summer på lapperier, som på ingen måde gavner.

Gad vide hvor længe almindelige danskere vil vedblive at være statistere i dette absurde teater?

I Greve spiller de også teater.

Her har de opdaget, at små drenge ser op til store!

Det har de lavet et teaterstykke om.

Total nytænkning – nærmest eksperimenterende teater!

En af de få danske medvirkende i dette internationale stykke er en gademedarbejder, hvis eneste replik er: Alle de her drenge, er søde drenge. Han spiller godt.

Ole Steenen

En ny slags krig med andre midler

Sune Dalgaard, tidligere formand for Den Danske Forening og mangeårig redaktør af Danskeren, blev få måneder før sin død sidste år interviewet af pastor Rolf Slot-Henriksen. Vi bringer interviewet nedenfor.

R.S.-H: Sune Dalgård, Du var med i modstandskampen under 2.verdenskrig mod nazisterne, som havde besat Danmark. Hvorfor gik Du ind i modstandskampen dengang?

SD: Jeg har skrevet nogle erindringer til mine børn og børnebørn. Deri fortæller jeg om det. Min modstand begyndte allerede midt i 30erne. Min afklaring som dansk og min nationale holdning blev mere og mere klar for mig i 30erne. Det blev begyndelsen til min modstand mod den tyske besættelse af Danmark. Min baggrund for modstand mod besættelsen var den nationale, ikke en ideologisk holdning. Det var helt naturligt for mig at føle mig dansk, jeg behøvede ikke at være medlem af noget parti, det var og er nok for mig at være dansk.

Hvad er det at være dansk?

Det er noget helt naturligt for mig, noget der dannede mit livsgrundlag ligesom H. C. Andersen siger: "I Danmark er jeg født, der har jeg hjemme!" Det lå i mig fra jeg var halvvoksen og formedes i årene fra jeg var 15 til jeg var 22 år.

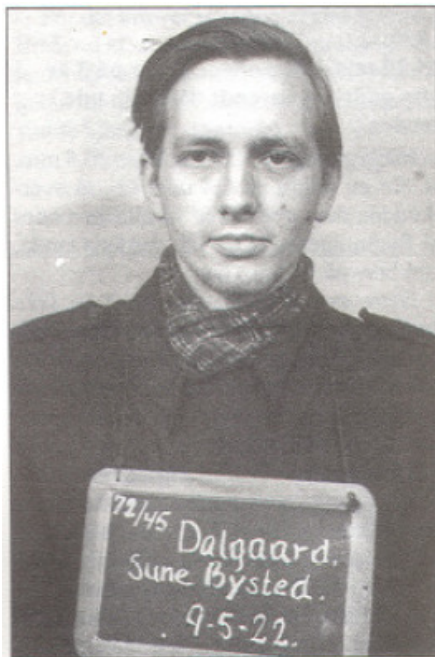
Du blev under krigen anholdt af nazisterne og overført til koncentrationslejren i Frøslev. Hvorfor?

Mit problem var, at da jeg blev taget til fange, vidste jeg ikke med sikkerhed hvorfor. Jeg havde været involveret i så mange dele af den illegale presse, at jeg var i tvivl om, af hvilken grund jeg var blevet anholdt. Jeg fik straks det spørgsmål stukket ud: "Hvorfor tror Du at Du sidder her?" Det var et farligt spørgsmål. Derfor blev jeg ved med at nægte til de selv fortalte mig, hvad jeg var anholdt for. Hver morgen var jeg med i trykningen af den illegale presses "Information", hvilket var langt mere belastende for mig, end det de vidste, nemlig at jeg havde været uddeler af bladet "Folk og Frihed" fra den 15.dec.44.

Man siger, at historien ikke gentager sig. Men alligevel har Du valgt at gå ind i en ny frihedskamp, som Du udtrykker det. Hvorfor?

Det har den samme årsag. som da jeg ind i modstandskampen under 2. Ver-

denskrig, nemlig den nationale, og fordi jeg anser den indvandringspolitik, der er ført i årtier for at være nationalt nedbrydende for Danmark. Medens det i 1940 var en fremmed magt, der besatte os med våbenmagt, er det nu noget, der er langt farligere, fordi det er med kuffert i hånd. De har ikke i sinde at rejse igen. Og når det gælder muslimer er det umuligt at skelne mellem islam og islamismen som ideologi.

Sune Dalgaard. Frøslevlejren. 1945

I dag er de fleste modstandsfolk, som kæmpede mod besættelsen under 2.verdenskrig døde og deres røst er forstummet. Og mange blev under krigen anholdt og henrettet under barske omstændigheder. Mener du, at deres kamp var forgæves, når man ser det i historisk sammenhæng?

Ser man på deres ofre i historisk sammenhæng som en krig mod besættelsen dengang, så var deres frihedskamp ikke forgæves. Men der er sket det siden 1960erne, at den nationale holdning fra besættelsen er blegnet. Så i den forstand må man sige, at de, som kæmpede dengang, kæmpede forgæves. Ufriheden dengang var påtvunget udefra. Den ufrihed vi møder nu er selvvalgt – en selvskabt plage, som er kommet fra uansvarlige politikere og fra et passivt folk.

Ayatollah Khomeini fra Iran sagde i 1979, at islam ikke har magten til at vinde over vesten militært, men ved at tilskynde muslimer til at udvandre og få muligt mange børn, ville muslimerne lidt efter lidt kunne overtage magten. Hvad mener Du om de ord?

Khomeinis ord er en god beskrivelse af det, som er sket og som sker nu. Og selv om vi delvis har sat en bundprop i, er den en bevægelse, som fortsat finder sted som et fælles europæisk fænomen for eks., i Sverige, Holland, Danmark, Frankrig og England. Den betænkelighed ved muslimsk indvandring, som er dukket op i Danmark, kommer nu i hele Europa, men erkendelsen kommer for sent. Muslimerne har etableret sig som en politisk faktor og det i en så stærk grad, at de er svære at få ud.

Libyens diktator Muamar Gadaffis tale til den arabiske verden over satellitkanalen Al-Jazeera den 10.april 2006, hvor han sagde at Islam vil overtage magten i Europa indenfor få årtier er mere end ønsketænkning.

Han bidrager til magtovertagelsen i Europa bl.a. ved at sende hundredvis af skibe mod EU, hvor de muslimske befolkninger strømmer videre fra Frankrig og Spanien mod nord. Det er jo det vi i årtier har søgt at sige og som vi i sin tid blev udskreget for som påstande uden realitet. Muhammedkrisen og pavens tale har været en øjenåbner. Islam bekræfter sin vold gennem sine handlinger. Det er en voldelig bevægelse. Det har åbnet manges øjne.

Hvad skal vi gøre?

Vi skal sætte os til modværge. Efterhånden som modsætningerne skærpes og de indtrængende muslimer bruger stadig mere voldelige metoder overfor os, så vil modstanden naturligt vokse og blive stærkere og måske få voldelig karakter. En sådan udvikling kender vi fra 1943, hvor den danske befolkning for alvor begyndte at røre på sig, og er en udvikling, som vi må regne med som en sandsynlighedsvurdering når vi ser på fremtiden.

Under 2.verdenskrigs besættelse var der nogle politikere, som bar på et stort ansvar. De sagde, at den danske befolkning skulle adlyde de fremmede,

ikke modsætte sig og ikke provokere. Ellers ville man sørge for at de blive straffet. Kan du se ligheder med situationen i dag, hvor man også truer dem som sætter sig til legitim modværge?

Der er masser af ligheder. Men det har nok ikke en større effekt at påpege det, da den tid under besættelsen fra 1940-45 står uendeligt fjernt for de fleste. De, som levede dengang, er jo døde nu. Men der er i høj grad paralleler.

Efter krigen sagde de samme politikere, at enhver med fornuft måtte forstå, at de slet ikke mente det de sagde, nemlig at man skulle adlyde besættelsesmagten og holde sig i ro. Faktisk mente de det modsatte af det de sagde. Og de, som under krigen havde sørget for at forfølge og anholde modstandsfolk, mente efter krigen pludselig at alle som havde modsat sig besættelsen var helte.

I dag kan man ligesom under krigen blive straffet for i ord eller handling at modsætte sig besættelsesmagten. Hvad siger det Dig?

Det er en almindelig reaktion blandt politikere, at sige noget andet, når forudsætningerne ændres. Man retter sig ind efter dem, som har politisk magt. Dengang var det nazisterne, nu er det islam. Efter krigen måtte man sige, at man havde talt under tvang, da man opfordrede befolkningen til at tie og rette sig efter besættelsesmagten. "Vi sagde det jo blot for at gavne landet, og det burde man indse, at det var sagt under tvang. Politikere vil evt., også i dag ændre deres holdning og ordvalg når de får et flertal imod sig.

I en af dine artikler "Krigen imod os" skriver Du, at islam som totalitær bevægelse overgår både kommunismen og nazismen. Hvad mener du med det?

Det er fordi islam ønsker at beherske hele menneskelivet både religiøst, menneskeligt og politisk. Islam er en totalitær bevægelse på alle livsområder. De andre ideologier tillod andre ting ved siden af ideologien. Men i islam underkastes alle livsområder ideologien.

Vore politikere anser jihad i form af islamisk terror for en stor fare og bruger store summer på at afværge den. Men hvad mener du er farligst, jihad i form af bomber eller den jihad, som Koranen og mange imamer også opildner til, nemlig jihad som udvandring: "Den, som udvandrer og med sit blod og gods kæmper for Allahs sag, han er den, som sejrer" og "Allah har foræret

jer de vantros land" (Koranen sura 33.27)?

Den farligste form for jihad er jihad som udvandring: det at man vil erobre et fremmed land. Terror er kun et middel, der rammer en beskeden del af et samfund, mens overtagelsen af hele det pågældende samfund gennem massiv indvandring vil være langt mere indgribende. For her gør de den oprindelige befolkning til 2.klasses borgere, der kun kan fortsætte med et leve i samfundet under de krav og islamiske love, som islam stiller.

Hovedparten af de, som er "velintegrerede og fredsommelige" skifter holdning til os, når de bliver et flertal. Så ønsker de også magt. Og man ser ofte i islamiske lande, at det er de yderliggående, der får magten. Skellet mellem yderliggående og moderat islam er et fiktivt skel. Når muslimer får magt som de har agt betyder det indførslen af et muslimsk samfund med alt, hvad det indebærer som f. eks. sharia, osv. Det ser man i de samfund, hvor de har flertal. Se blot et såkaldt moderat muslimsk land som Indonesien, hvor kirker systematisk ødelægges og kristne dræbes og arresteres, blot fordi de er kristne. Alle de store kristne samfund i Mellemøsten er jo efterhånden nærmest udslettede.

København 2008:

"Allah har foræret jer de vantros land"

Hvis vi mener noget med, at Danmark bør bevares, så har vi en pligt til at gøre modstand, indenfor de rammer, som nu engang er mulige.

Du siger i artiklen "Krigen mod os" at den hastigt voksende muslimske befolkningsgruppe er en dødelig fare for vort land. I hvilken forstand får vi så krig?

Krig i dag har en væsentlig anden karakter end tidligere. Officielle krigserklæringer overfor en ambassadør eller et land er forbi. Det er en løbende krig, der først føres med tillukkede midler, men siden bliver mere og mere synlig.

Derfor bliver det vanskeligt at skelne mellem krig og fred. Det er en væsentlig anden form for krigsførelse end tidligere. De bliver et sammenstød mellem civilisationer, som giver alvorlige former for rivninger, der ikke på samme måde fandtes tidligere blandt nationalstater. Krige kan føres på mange måder. Den nye krig er en krig, som føres med mange midler: politisk, kulturelt og voldeligt. Den slags krige holder ikke inde selv om man indgår officielle våbenhviler

Kan vi lære noget af den opløsning af samfundet vi først så i Libanon med et flertal af kristne indtil ca.1960, en stabil tilstand der blev afløst af borgerkrig, og så de opløsningstendenser vi i dag se i Frankrig og England?

Ja, den samfundsopløsning kan vi i høj grad lære noget af. Det er et billede af, hvordan udviklingen finder sted, når muslimer bliver tilstrækkeligt mange og sætter sig på indflydelsesrige poster. Det så vi bl.a. i Holland i forbindelse med Theo van Gogh filmen. Det viser en udvikling af opløsning som er i gang på alle niveauer.

Er der noget, der er værd at kæmpe for?

Det er i høj grad en personlig afgørelse. Det er spørgsmålet om danskerne vil bevare deres naturlige helhed og fremtræden som et folk. Der er kun noget at kæmpe for, hvis danskerne vil forsvare deres nationale ret til Danmark.

Da Churchill i 1930erne søgte at vække sine landsmænd til at forstå den voksende fare fra det nazistiske Tyskland med dets stadig mere truende retorik, gjorde han det i stadige taler i parlamentet og i artikler. Nogle af disse er udgivet i bogform og én samling fik titlen: "Step by step", i den danske udgave: "Skridt for skridt". Titlen advarede mod den nazistiske taktik med at gå gradvis frem og tage magten lidt efter lidt, så modstanderne blev mere og mere tilvænnede og møre, inden det store slag.

I dag kommer man til at mindes Churchills advarsler i 1930erne. Igen er "salami-taktikken" et farligt våben, denne gang fra muhamedanernes side. Skridt for skridt, skive for skive trænger man sig frem og får særrettigheder og indrømmelser. Krigen mod os er i fuld gang, mod Vesten, Kristenheden, vor civilisation. Men midlerne i denne krigsførelse er så forskellige fra traditionel krigsførelse, at nogle viger tilbage for at tale om krig. Det er det farlige.

Tak for samtalen

Marokko integreres i EU

Middelhavsunionen EUROMED under udvikling

Af Anders
Bruun Laursen

I 1995 blev Barcelona eller Euromediterranien Deklarationen lanceret. I Napoli, 2.-3. december, 2003 på VI. Euromediterranske Udenrigsminister Konferencen lovede EU borgerne i de dengang 9, nu 11 muslimske partnerlande og Israel EU's 4 grundlæggende frihedsrettigheder - herunder fri bevægelighed for personer i EU til gengæld for politiske og demokratiske fremskridt. Den 13 juli 2008 blev Euromediterranien: Unionen for Middelhavet baseret på Barcelona Deklarationen, proklameret i Paris, - men vi fik aldrig at vide, hvad alt dette betyder.

Vel, hvordan er denne proces fortsat?

EU-Presse meddelelse 13.okt. 2008: På det syvende møde i Associeringsrådet EU-Marokko i dag har EU godkendt en pakke af foranstaltninger med henblik på at styrke partnerskabet med Marokko.

Disse foranstaltninger omfatter navnlig *samarbejde i politiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, udarbejdelse af en omfattende og dybere frihandelsaftale, gradvis integration af Marokko i en række af EU's sektorpolitikker og udviklingen af mellemfolkelige udvekslinger.*

På mødet sagde EU-Kommissær Benita Ferrero Waldner: "Marokko er ved at gennemføre en række reformer på alle områder. Det har bedt om Avanceret Status i vores Naboskabs Politik, stærkere bånd til Europa for at konsolidere de allerede opnåede resultater og for at give nye impulser til sin modernisering og den demokratiske overgangsproces.

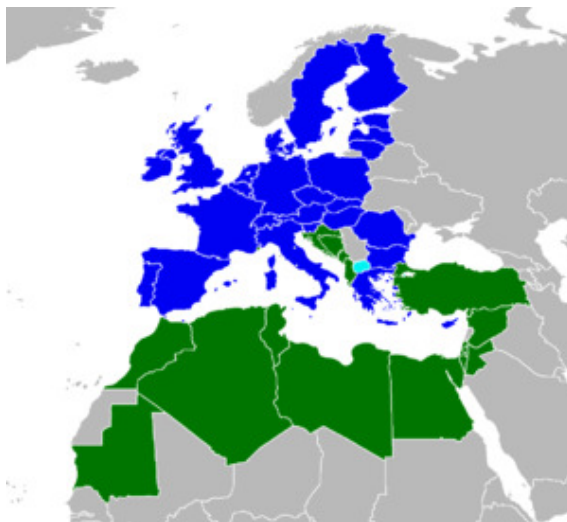
Kommissionen har gjort sit yderste for at leve op til Marokkos forventninger, og vi har fremsat en lang række forslag på de områder, der er inden for vores kompetence. Jeg glæder mig over deres vedtagelse i dag i associeringsrådet."

"På det politiske område omfatter forslagene etablering på ad hoc-basis af et *EU-Marokko topmøde, samråd på ministerplan, en invitation til Marokko*

om at være til stede i kulissen ved visse EU-Råds-ministerkonference- eller arbejdsgruppemøder (f.eks. møder mellem udenrigs- eller transportministrene, Rådets Maghreb-Mashrek og Afrika grupper), forhandlinger om en rammeaftale for Marokkos deltagelse i krisestyringsoperationer osv.

I økonomiske og andre politiske spørgsmål, er der forslag til *harmonisering af love og regler* i en gradvis proces, der begynder med prioriterede sektorer. Det foreslås også, at de *handelsmæssige forbindelser skal udvikles ved hjælp af en omfattende og dybere frihandelsaftale, der dækker nye områder* (offentlige indkøb, intellektuelle ejendomsrettigheder, kapitalbevægelser, konkurrence, bæredygtig udvikling osv.).

Arbejdsgruppen anbefalede også at etablere tættere forbindelser mellem de nye aktører i partnerskabet mellem EU og Marokko, især mellem Europa-Parlamentet og de marokkanske Repræsentanternes Hus, erhvervsorganisationer, økonomiske og sociale råd, og mellem Marokko og Europarådet.

EU har store planer, som borgerne ikke får det fjerneste at vide om

Den EU-Marokkanske Handlingsplan

- eller hvordan EU misbruger den tillid, som vi viste, da vi stemte for Amsterdam- og Nice-traktaterne.

"Udvidelsen af Den Europæiske Union, der trådte i kraft den 1. maj 2004, har medført dybtgående ændringer af den politiske, geografiske, økonomiske

og sociale situation i EU, hvilket giver mulighed for at konsolidere og uddybe forbindelserne med nabolandene mod øst og syd."

Den europæiske naboskabspolitik vil gå ud over den nuværende ramme og tilbyde EU's naboer en uddybning af de politiske forhold og udsigten til en betydelig grad af økonomisk integration gennem gradvis integration i EU's indre marked.

Denne handlingsplan har en tidsramme på tre-fem år.

Ikke så mærkeligt, eftersom i følge Brussels Journal af 28 marts 2007, EU Kommissær Louis Michel i 2002 fortalte det belgiske parlament, at EU skulle omfatte Nordafrika og Mellemøsten! (Paul Béliens kone er langvarigt medlem af det belgiske parlament).

EU's naboskabs-politik åbner nye partnerskabs-perspektiver:

1. Udsigten til at gå videre end de eksisterende forbindelser til en betydelig grad af integration, herunder at tilbyde Marokko en *andel i det indre marked og mulighed for at deltage i centrale aspekter af EU's politikker og programmer.*

2. Mulighed for konvergensen af den økonomiske lovgivning, åbningen til hinandens økonomi, og den fortsatte reduktion af handelshindringer, øget finansiel støtte: *EU vil yde yderligere finansiel bistand til Marokko.*

EIB vil også hjælpe med at støtte investeringer i infrastruktur og udvikling af den private sektor og partnerskab gennem FEMIP faciliteten.

3. Kommissionen vil foreslå et nyt europæisk naboskabs- og partnerskabsinstrument (ENPI) samt EU-fora og programmer, især i de områder, der er omfattet af handlingsplanen, støtte, uddybning af handelsmæssige og økonomiske forbindelser.

4. Oprettelse af en *konstruktiv dialog om visumspørgsmål mellem EU og Marokko*, herunder undersøgelse af *visumlempelse* i overensstemmelse med EU-retten.

5. Udvidet *direkte samarbejde mellem forvaltninger*, der deltager i institutionaliseret tematiske underudvalg. I lyset af opfyldelsen af målene i denne hand-

lingsplan og for den generelle udvikling i EU-Marokko forbindelserne, vil man overveje muligheden for et nyt kontraktforhold.

Kommissionen har foreslået, at dette kunne ske i form af en europæisk naboskabs-aftaleprioritet.

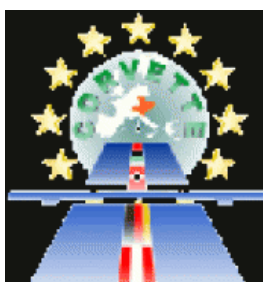
6. Forstærket politisk dialog om FUSP (fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik) og ESFP (europæisk forsvars- og sikkerhedspolitik).

7. Udviklingen af et fællesmarked.

8. Udviklingen af et gunstigt klima for direkte udenlandske investeringer, vækst og bæredygtig udvikling;

9. Udvikling af energisektoren.

10. Udvikling af transportsektoren og forbindelse med de transeuropæiske transportnet (TEN-T); Logoet til højre er fra et TEN-projekt. Enhver lighed med den Nye Verdensordens pyramide i overskriften på denne blog er sandsynligvis tilfældig. For

11. Samarbejde om at gøre multilaterale institutioner og konventioner mere effektive, for således at styrke den globale styring, styrke koordineringen mht. initiativer til bekæmpelse af trusler mod sikkerheden.

12. EU og Marokko kan efter tre år beslutte om de næste skridt i udviklingen af bilaterale forbindelser, herunder muligheden for at indgå nye aftaler.

13. Deltage aktivt i den politiske dialog og Euro-Mediterranske udveksling af oplysninger om ESFP i PSC (Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité) og for højtstående embedsmænds politiske og sikkerhedsmæssige samarbejde i Euro-Middelhavspartnerskabet.

14. Fortsætte udvekslingen af oplysninger om ESFP med Rådets sekretariat og Kommissionen.

15. Lette den frie bevægelighed af varer og forbedre det administrative samarbejde.

16. Fortsætte bestræbelserne på at liberalisere etablering og udenlandske investeringer.

17. Gradvis liberalisering af handel med tjenesteydelser mellem Marokko og Den Europæiske Union.

18. Fuld liberalisering af kapitalbevægelser, når de nødvendige betingelser er opfyldt i henhold til artikel 34 i associeringsaftalen: (arabisk kapital kan nu lettere købe vore medier og banker).

19. 2.3.4 Fri bevægelighed for personer og navnlig arbejdstagere, og koordination af social sikring. Fuld gennemførelse af forpligtelser i henhold til artikel 64-67 af associeringsaftalen.

20. Sikre fuld anvendelse af klausulen om ligebehandling uanset nationalitet for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning eller afskedigelse.

21. Sikre fuld anvendelse af klausulen om ikke-forskelsbehandling på området social sikring for arbejdstagere og deres familiemedlemmer.

22. Sikring af en effektiv styring af migrationsstrømmene. Forbedre samarbejdet med hensyn til tilbagetagelse af marokkanske statsborgere, statsløse personer og statsborgere i tredjelande.

23. Informationskampagner i Marokko om den lovlige migrations muligheder i EU (herunder familie-genforening, ligebehandling og integration af indvandrere) og om risikoen ved ulovlig migration, informationskampagner i Europa om de positive aspekter af migration.

24. Tillad Marokko for at drage fordel af de muligheder, som EU-programmer om migration giver.

25. Forbedre samarbejdet på kulturområdet

26. Styrk den interkulturelle dialog,

især ved at fremme sprogundervisning og formidle marokkansk kultur i EU.

27. Fremme oprettelsen af Marokko-EU kulturelle områder.

28. Intensivere og lette udviklingen af civilsamfundets netværk.

Kommentar:

"Hurra - I dekadente europæere har overgivet jer frivilligt! Endelig kan vor elskede shariah vende sejrrikt tilbage til Europa. Jeres vantro forfædre smed os ud af vores Al Andalus for 500 år siden, hvor vi endelig havde udryddet stort set al kristendom - 500 år efter vores elskede profet. Allahu-Akbar!"

Hermed opfyldes nu EUs løfte fra VI. Euromediterranske udenrigsministermøde i Napoli 2.-3. december 2003 om at give "partnerlandene" EUs 4 friheder:

Fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital og mennesker. Og ingen har så meget som orienteret os om det løfte!!

Det referat fra VI. Euromed. Udenrigsministerkonference 2003 i Napoli, som jeg har placeret på denne internet-adresse: <http://euro-med.dk/?p=1212> er en kopi, som jeg har lagt ud blandt mine publikationer - for originalen er fjernet fra nettet. I den officielle rapport i højre margin på denne blog kan jeg ikke finde dette løfte: Vi må ikke få det at vide!

Marokkos deltagelse i EUs politiske og militærsamarbejde betyder, at vi teoretisk kan komme til at se marokkanske ordenshåndhævere i Danmark!

Jeg ser nu kun et af 2 håb:

1. Dette projekt bliver så dyrt mht. socialudgifter, at det vil forarme os alle - og måske få en og anden til at tænke over rimeligheden i dette her.

2. At den 3. Verdenskrig kommer i mellemtiden. Hellere død end muslim.

For denne unions-sammensmeltning vil drukne os i muslimer.

Marokkansk borgmester i Rotterdam

Ahmed Aboutaleb hedder den nye borgmester i den hollandske havneby Rotterdam. Aboutaleb har stadig marokkansk pas, hvilket vil sige, at Marokko i princippet har indtaget det højeste politiske embede i en større hollandsk kommune.

Nyheden om den muslimske borgmester er blevet blandet modtaget i Holland. Den kristelig-liberale avis Trouw kalder det "et enormt fremskridt for den nationale integrationsdebat." Omvendt

har valget af Ahmed Aboutaleb affødt kritik fra Hollands højreliberale Parti for Frihed og Demokrati, der mener, man sender et forkert signal ved at ansætte en mand med dobbelt statsborgerskab.

Så sent som sidste år dannede Rotterdam ramme om en række antiislamske demonstrationer. Det er der ikke noget at sige til, - de ægte hollændere i Rotterdam er i dag blevet fremmede i deres

egen by. Det, der er blevet konkret virkelighed i Rotterdam, det vil de europæiske folk komme til at opleve i mange af Europas store og mellemstore byer.

Medmindre Europas indfødte befolkning får så meget samling på sig selv, at repatriering af muslimerne i Europa, kommer øverst på den politiske dagsorden.

Poul Vinther Jensen

Bidrag til menneskeheden

Bidragene fra den muslimske verden ophørte for 1000 år siden

Japaneren Osamu Shimomura blev allerede som ung fascineret af lyset fra selvlysende vandmænd. Det lykkedes ham efter mange års studier at afsløre hemmeligheden bag dette lys. For den indsats modtog han dette års Nobelpris i kemi sammen med to andre kemikere.

Shimomura er et godt eksempel på den videbegærlighed, som hele tiden udvider menneskenes horisont og bidrager til bedre levevilkår, - som da englænderen Alexander Fleming opdagede penicillin, - hvad også han senere fik Nobelprisen for.

Denne videbegærlighed er øjensynlig totalt fraværende i den muslimske del af verden. Den muslimske verdens 1½ milliard mennesker har kun frembragt 1 (en) Nobelprismodtager indenfor naturvidenskab. Det drejer sig Abdus Salam fra Pakistan, som blev uddannet ved Cambridge University in England. Han modtog i 1979 Nobelprisen for sit arbejde indenfor atomfysik.

Til gengæld har i alt 5 muslimer modtaget Nobels Fredspris. Det kan så diskuteres, hvor vel fortjente disse tildelinger var. En af modtagerne var den afdøde PLO-fører Yaser Arafat, som ikke var specielt fredelig.

Enkelte Nobelprismodtagere stammer fra overvejende muslimske lande – uden selv at være muslimer. Det drejer sig om to prismodtagere indenfor kemi, to prismodtagere indenfor medicin og tre prismodtagere indenfor litteratur.

Den senneste af disse tildelinger gik til Orhan Pamuk fra Tyrkiet, som fik Nobelprisen i litteratur i 2007. Han er udsat for regulær forfølgelse i sit hjemland på grund af sin kritik af islams undertrykkelsen af kvinder og ikke-muslimer.

Danmark ligger i top på listen over tildelte Nobelpriser. Kun Schweiz har modtaget flere priser i forhold til indbyggertal.

I hosstående tabel er alle lande, som har modtaget Nobelpriser indenfor naturvidenskab, opstillet i rækkefølge efter antallet af tildelinger pr. 1 million indbyggere.

Kilde: http://en.wikipedia.org/wiki/Nobel_laureates_by_country

Nobelpriser indenfor naturvidenskab fordelt på lande

Land	Antal priser	Befolkningstal i mio.	Antal priser pr indb
Schweiz	20	7	2,857
Danmark	9	5	1,800
Østrig	14	8	1,750
Sverige	14	9	1,556
Storbritannien	66	60	1,100
Færøerne	1	1	1,000
Tyskland	80	83	0,964
Holland	15	16	0,938
Ungarn	8	10	0,800
New Zealand	3	4	0,750
Norge	3	5	0,600
Frankrig	31	60	0,517
Belgien	5	10	0,500
Letland	1	2	0,500
Slovenien	1	2	0,500
USA	138	298	0,463
Australien	8	20	0,400
Finland	2	5	0,400
Canada	11	32	0,344
Israel	2	6	0,333
Tjekkiet	3	10	0,300
Bosnien	1	4	0,250
Irland	1	4	0,250
Italien	12	58	0,207
Kroatien	1	5	0,200
Slovakiet	1	5	0,200
Japan	13	128	0,102
Portugal	1	10	0,100
Rusland	14	143	0,098
Argentina	3	38	0,079
Polen	3	38	0,079
Sydafrika	3	47	0,064
Ukraine	3	47	0,064
Rumænien	1	21	0,048
Spanien	2	43	0,047
Taiwan	1	23	0,043
Venezuela	1	27	0,037
Algier	1	33	0,030
Egypten	1	74	0,014
Mexico	1	108	0,009
Pakistan	1	160	0,006
Brasilien	1	187	0,005
Indien	4	1100	0,004
Kina	4	1315	0,003

Arabisk bidrag til menneskeheden: Ingenting for nylig - problemet hedder islam

Af Bernie

Hvis du spurgte en jøde: "Kan du nævne en periode, hvor jødisk kultur udfoldede stor kreativitet og fremskridt?" ville han have svært ved at give et præcist svar.

Han kunne måske nævne 1000 år før vor tidsregning eller Kong Salomons tid, da jødisk historie blev nedskrevet og jødisk lovgivning blev udformet.

Eller måske 600 år før vor tidsregning, da israelsk religion blev til jødedom under den store reform, som Kong Josiah gennemførte.

Eller han ville måske nævne eksilet i Babylon, da Torahen blev udformet.

Eller han ville nævne de først århundreder af vor tidsregning, da de mundtlige jødiske overleveringer blev nedskrevet.

Eller måske år 1135, da Maimonides skrev sit hovedværk indenfor jødiske filosofi.

... eller et hvilket som helst andet århundrede, som var rigt på jødiske studier.

Men hvis du spørger en araber, hvilke store perioder indenfor arabisk videnskab og filosofi, han vil fremhæve, da vil han nævne en meget kortvarig periode i arabisk historisk, da arabiske lækkerier blev udviklet og deres navne blev udbredt:

"Må jeg byde dig indenfor i min café? Tag jakken af og sæt dig her i sofaen eller i divanen. Kunne du tænke dig en kop te eller kaffe? Med lidt sukker? Eller lidt kold limonade - eller måske endog noget med alkohol?"

"Ja, naturligvis! Lad mig give lidt frokost. Artiskokker er godt at starte på. Kapun med ris - og der efter spinat?"

Til dessert - hvad vil du sige til abrikostærte - eller appelsinsorbet?"

Og oven på måltidet skal vi have en kop mokka!"

Disse ting vil du på ingen måde finde mærkelige eller eksotiske. De har været en del af dit daglige liv i lang tid. Men ved du, at de alle kom fra en fremmed kultur - den arabiske kultur?

Kaffen og sukkeret og limonaden, jakken og madrassen. Vi fik det alt sammen fra araberne.

Og ikke nok med det: i de fleste euro-

pæiske lande bruges de arabiske benævnelser for disse ting stadig den dag i dag.

Når det kommer til stor litteratur og poesi vil araberne nævne "Tusind og én nat", som blev nedskrevet for 1000 år siden.

Bidrag til matematik og fysik? - 1000 år siden.

Han vil sige, at Ibn Mugla, vizir af Bagdad, systematiserede bogstaverne - for 1000 år siden.

Han vil nævne de arkitektoniske fremskridt, som det kan ses i moskeen i Cordoba, - hvor vi så kan konstatere, at gavlene er syriske, mosaikkerne er byzantinske, krypterne er tunesisk inspirerede, buerne er iranske, og skiftet mellem sten og mursten er romersk. Igen - for 1000 år siden.

Araberne bidrog til udviklingen af lægevidenskaben med hospitaler i Bagdad, Cairo, Damaskus og Samarkand - for mere end 1000 år siden.

Fremskridt og opdagelser indenfor astronomi, kemi og filosofi - for mere end 1000 år siden.

Udviklingen var storslået og beundringsværdig. Men. Under islam har araberne ikke udviklet sig i mere end 1000 år.

Arabernes scoring af Nobelpriser og udtagning af patenter er én stor vittighed!

Ja, araberne bidrog en gang med ord som appelsin og sukker. Men hvad er der sket indenfor de seneste 1000 år?

Hvad med ord som relativitet, kvantemekanik, atomstruktur, kemoterapi, megahertz? Begreber, som forandrede verden? Ikke arabiske.

Det virkelige problem med mangelen

på udvikling af arabiske opfindelser og opdagelser er, at en meget stor del af den moderne verdens opfindelser, opdagelser, kunst, underholdning, psykologi, filosofi, matematik, kemi, økonomi osv. er - for at bruge en snarset ord - Jødisk.

Måske er det derfor, de hader jøderne så meget.

Ikke fordi jøderne overtog 1/167 arabisk jord, men fordi, de får araberne med deres 167 gange større landområde til at fremstå som udelige ignoranter.

Indenfor de seneste 10 år har jøder scoret 10 Nobelpriser i fysik.

Hvad har araberne præsteret indenfor fysik for nylig? De importerede begrebet 0 (nul) fra hinduerne - for mere end 1000 år siden.

Ja men, vor tids muslimer må da tilføre videnskaben noget?

Nej, det gør de ikke! Tvært imod afviser muslimer stort set alle videnskabelige fremskridt. Se blot en hjemmeside som denne: www.harunyahya.com/

Arabere (af hvilke flere end 90% er muslimer) og muslimer i det hele taget er nødt til at skaffe sig af med den dødvægt, som forhindrer dem i at udvikle sig til moderne mennesker: islam.

Kilde: <http://plancksconstant.org>

Nissen flytter med

De er født og opvokset i Danmark, har gået i dansk skole og har i princippet haft de samme muligheder som andre. Men næsten tre ud af fire mandlige, tyrkiske efterkommere får aldrig taget en uddannelse. Og næsten lige så mange mandlige pakistanske efterkommere er i samme situation. Til sammenligning er det kun 37 pct. af de danske mænd, der ikke får taget en uddannelse.

Det viser en analyse fra Dansk Arbejdsgiverforenings kommende integrationsrapport.

Kilde: <http://agenda.da.dk/default.asp>

En ny fireakter om måneden

Af *Tomas Kierstein*
næstformand og pressetalsmand i DDF

Tit og ofte skriver jeg med min ældste fætter over mobiltelefonen. Det er gerne om aftenen, og anledningen er næsten altid nyhedsudsendelserne i fjersynet.

Sådan har det været i efterhånden halvandet års tid, og selvom emnerne gerne er variationer over det samme tema, har de udvekslede beskeder gradvist fået en sprogligt set lettere-, og udpræget ironisk, tone.

Vi har faktisk, som det anbefales af diverse trendsættere og livsstilseksperter, dannet vores egen lille lattergruppe. Vi behøver ikke engang nogen, der kan grine for. Når jeg har set TV-avisen, trænger en hysterisk fnisen sig på, ganske af sig selv.

Jeg har fundet ud af, at fænomenet hænger sammen med humorens grundvæsen. I.flg. lærde menneskers forskning udi dette emne, skal det nemlig være således fat, at en god vittighed udmærker sig ved, at den først leder tilhøreren i en bestemt retning, der medfører nogle bestemte forventninger, for så til allersidst at overraske med en bizar og pudsig drejning.

Humor er jo derfor langt hen ad vejen kulturbestemt, fordi vore forventninger og vor opfattelse af, hvad "b" nok er, når det fortælles os, hvad "a" er, hænger sammen med den kultur og den sædelige tradition, vi er rundet af. Begrebet engelsk humor er f.eks. velkendt, og forstås i vid udstrækning af os, fordi vi er englænderne meget lig, når det kommer til grundkultur og sædelig tradition.

Det, der foregår i vort land og i hele vor kulturkreds, og som jeg dagligt bivåner i medierne, kan, efter min mening, leve helt og fuldt op til Monty Pythons berømte sketch; "*The Hungarian Paleur*"

Hvis du, kære læser skulle været gået

glip af denne perle, så lad mig, inden jeg går videre, lige ride grundtrækkende op:

En troskyldig ungarsk turist, spillet af John Cleese, slippes løs i London med en ungarsk-engelsk parlør, forfattet og solgt af svingtunge lurendrejere, der har kædet ordene sammen på en mildt sagt alternativt facon.

Sketchens crescendo udgøres af en retssag, hvor den ungarske turist står anklaget for bl.a. utugtige foreslag og æreskrænkelser. Med sig, i vidneskranken, tager turistens den famøse parlør, hvorefter han svarer på dommerens spørgsmål med absurde udsagn, som f.eks: "*Please, let me fundle your buns!*"

Dommeren er naturligvis himmelfalden, mens publikum vrider sig af latter.

Jeg har i mange år haft det som dommeren i sketchen, når jeg har hørt diverse myndighedspersoner, eller en af de for medierne så uundværlige eksperter, udtale sig på TV og i radioen: Jeg har været himmelfalden!

Nu har jeg det som publikum i sketchen: Jeg vrider mig af latter!

Dermed er jeg i takt med den allerinderte kerne i netop den humor, som englænderne og vi danskere er fælles om; selvironien.

For, det er jo mig selv, jeg griner af!

Jeg griner af mig selv, fordi jeg er tåbelig nok til i hverdagene at stå op kl. 5 om morgenen og derefter køre på arbejde i et sted mellem 7 og 11 timer, for

derefter at aflevere broderparten af fortjenesten til SKAT.

Jeg griner endnu mere af mig selv, når jeg så om aftenen kan se på TV, hvad en del af de penge går til, som jeg - og andre skvadderhoveder, der er ligeså dumme som jeg er - har indbetalt. De går bl.a. til at betale gage til de eksperter, der bruger den nærmest ubegrænsede taletid, der tilstås dem i medierne, til at belære mig om bl.a. følgende;

- hvor meget jeg skal skamme mig over, hvor heldig jeg er, fordi jeg bor i sådan et fantastisk samfund, hvor mælk og honning flyder (bygget af eksperterne og deres læremestere gennem de seneste tre årtier, mens blodet sprang fra deres ivrige fingre - ikke sandt?).

- hvor onde mine forfædre var, og hvor led en kultur jeg i det hele taget tilhører.

- hvor meget vi skal stramme os an, så alle de dygtige, gode, stræbsomme og globaliserede medlemmer af sultens (uforskyldte, selvfølgelig) slavehær, ikke kommer og konkurrerer os sønder og sammen, hvilket vi naturligvis ville have

godt af, fordi vi sådan (ufortjent, selvfølgelig) tillader os at slange vore grimme, bleg- og selvfede kroppe her i dette slaraffenland.

-at islam er en dejlig religion, af hvilken vi - modsat af vor egen kultur, der kun har holdt slaver, undertrykt alle andre og ikke skabt noget, der er værd at bemærke - bør forvente os verdens forløselse, og at det er folk som mig, der er skøre (og onde), fordi vi har en stærk fornemmelse af det modsatte.

-at terrorisme skyldes; dels at vi ikke bare giver endnu flere penge til de samfundsterroristerne kommer fra, dels at vi ikke åbner grænserne endnu mere for folk fra terroristernes kulturkreds og så forresten da, at vi ikke skynder os at bygge alle de stormoskeer, som terroristernes kulturfæller ønsker at få herhjemme - samt siger undskyld!

- at lignende mekanismer gør sig gældende for terroristspirer af egen avl, der derfor bør føjes, ved at tilvejebringe tilstrækkeligt mange kommunalt financerede ejendomme, som de (uden betingelser, selvfølgelig!) kan have hals- og håndsret over.

- at det er fascistiske politfolk, der er skyld i, at de ovennævnte grupper reagerer med vold.

- at terroren nok holder op, hvis de stakkels uintegrerede ofre for vor ondskab ikke bliver kaldt terrorister og bliver sat i fængsel og derefter udvist, men bare får en bøde for at lege med benzin i lejlighederne. Så finder de nemlig ud af, at vi slet ikke synes de er terrorister, og så er der ikke noget ved at være det mere, hvorefter de selvfølgelig holder op med det.

Husk endelig i den forbindelse, at det ikke inkluderer eksperterne selv, når de siger "vi!" Vi betyder os andre, for eksperterne er nemlig det, man kalder autonome og objektive autoriteter, der helt selv har hævet sig op i de luftlag, hvor vi aldrig kommer. Det skulle ikke undre mig, om disse lærde menesker slet ikke er født, men er undfanget ved Den Rene Fornuft og senere materialiseret under et kulturelt arrangement på Gyldendal.

Sådanne skønånder kan naturligvis ikke nedværdige sig til, at bekymre sig om småborgerlige ligusterfascister af typen lønslave eller mindre selvstændig. Deres fokus er på de ofre, som vor lede kultur skaber; nemlig de, der ikke bruger dagen på så gennemført onde og fascistiske gøremål, som at belaste klimaet med at køre på arbejde, men derimod eksempelvis på;

- at brokke sig over, at de ikke får nok for intet at bestille.
- at brænde andre løn-, moms- og

skatteslavers biler, børnehaver og affaldscontainere af.

- at kaste sten efter politiet.

Tomas Kierstein - DDFs næstformand og pressetalsmand. Hvorfor mon han aldrig bliver inviteret i TV-studiet?

- at takke os tåber for skillingerne med smukke, berigende og lyriske sætninger, som f.eks: "Fuck dig, danskersvin....din datter er luder", eller, hvis det drejer sig politisk bevidste typer af egen, danske avl; "Fascistsvin!"

- at koge sprængstof sammen.
- at planlægge, hvordan de skal komme afsted med at skære hovedet af folk, der tegner eller siger noget, som falder dem for brystet.

- at tæve og true børn, kvinder og de sagsbehandlere, der modsat de lærde eksperter er piskede til, at omgås de marginaliserede stakler i det daglige.

Det er ikke så svært, man skal gå og undertrykke sin latter hele tiden, vel?

Det er en skam, at Holberg ikke lever

idag. Så havde han haft stof til at skrive en ny fireakter hver eneste måned. I så fald gad jeg muligvis også tage til København og få lidt valuta for de penge, jeg betaler til Det Kongelige Teater.

Men, hvem ved; måske bliver jeg igen træt af at grine en dag, og måske er jeg så ikke den eneste. Måske bliver det en dag mine ligesindede og jeg, der råber: "Vi bliver hjemme i sofaen - tjen selv til føden!" og "I kan rende os i....!"

Så kunne jo det være, at det bliver eksperterne, journalisterne, politikerne, behandlerklassen og de nuværende krævere og kulturberigere, af både egen avl og fremmed herkomst, der bliver himmelfaldne.

Hvis det kommer dertil, begynder de garanteret ikke at grine. Det ligger slet ikke til deres kulturelle grundsubstans h.h.v selvopfattelse at grine af dem selv. Det kunne ovenikøbet være, at de kom til at græde i stedet for.

Se, det var en rigtig sjov tanke - ikke? Jeg tænker den efterhånden hyppigt, og hver gang griner jeg bare lidt mere af den, end jeg gjorde gangen før. Forandring fryder som bekendt, så det er et lille krydderi, også at kunne grin af andre end sig selv.

Og tænk sig! Så ville hosstående tirade faktisk - med tilbagevirkende kraft - gøre mig til trendsætter og fremtidsforsker - ja, måske endda til samfundscoach! Kan man komme højere op i anseelse? Kan man være mere "cutting edge"? Kan man toppe mere?

Synes du, der er noget der knager??? Tjah, kunne det være buen, der er ved at være spændt til bristepunktet? Tror du det kunne ende med, at den knækkede - eventuelt med et ordenligt brag?

Til oldefars minde

ÆRE OG TAK

Af Birte Frandsen

Hans billede hænger på væggen, min oldefars, i en pæn lys bøjetræsramme. Han er iført sin soldateruniform, i hvilken han kæmpede for sit land i krigen 1864. Han kunne være faldet, som tilfældet var for så mange af hans kamme-

rater.

Han elskede sin plet jord af den jyske muld, landskabet, andet som sådan, sangene, musikken, landets historie, kunst og kultur. Men hans verden indskrænkede sig ikke til Skjødstrup ved Århus, han læste om andre landes kultur og han rejste og tog en del af det han så med hjem og gjorde det sammen med familien til tradition.

Vist er vi, hans efterkommere, i dag europæere og mere eller mindre globaliserede verdensborgere, men ikke 10 dunke Round-up vil kunne udrydde det samme dybe tilhørsforhold til det hjemlige som oldefar og hans generation gav videre i arv.

Rodløshed kan da næppe heller anses som inspirerende bidrag til globalisme.

Hvad ville oldefar mene, dersom han i

dagens tv kunne høre landets nationalmuseumsdirektør pointere, at Nationalmuseet er internationalt, og at det meste er kommet udefra, samt at vi ikke skal forfalde til at betragte os som noget særligt.

Vist så, vist så, men det er er kommet udefra er ikke blevet dansk før det er fuldt accepteret, og den stenalderkrukke, som min far fandt i sin have og leverede til museet er immervæk ikke gravet op i Langtortistan.

Når der tilfældigt i en radio på den anden side af jordkloden høres dansk sang og omgivelserne bemærker glæden derved, ville reaktionen jo ikke være den samme, dersom det havde været polske polkatoner der var hørt. Polakker har det vel på samme måde, med deres hjerterødder.

Det er vel det der kaldes fædrelandskærlighed, i modsætning til krigersk nationalisme. Kan de så lære det i nye politiske partier, samt hos de radikale og hos Enhedslisten.

Tidligere statsminister Hans Hedtoft (S) (1903-55) har udtalt:

En nation er en gruppe mennesker hvis karaktertræk er formet i et skæbne- og livsfællesskab, mennesker som har fælles afstamning, måske samme sprog, religion osv. og som er blevet sig deres samhørighed bevidst.

Det ville oldefar nok også kunne have skrevet under på. Vil vi stå ved sådanne ord i dag ?

Måske, men det vil nok knibe gevaldigt med accept af ord som stod at læse i et hæfte som konfirmander tidligere fik udleveret. Der stod :

Danmark.

Er det ikke også Gud, som har givet os det ?

Jo. Han har gjort at al menneskenes slægt bor på den ganske jordens kreds af et blod og har bestemt forordnede tider og visse grænser for deres bolig. (AP.Ger.17.26)

Det er da dit land, Danmark med den grønne bøgeskov, den violette lynghede, de guldgule kornmarker, de blå fjerde og alle byerne med deres kirkespir. Elsker du det, skønt det er så ringe? Elsk det og bed for Danmark og gør alt hvad du kan, for at det ikke må udslettes

af rigernes dal. (Citat slut)

Det kan tænkes at er læsningen nået så langt, er nogle blevet røde i kinderne og mumler tilmed om racisme, nationalisme, fremmedhad osv...

Tidligere chefredaktør på Politiken, Herbert Pundik, har i bladet *Exil* nr. 1 1993 skrevet ord som nok i dag ville give daværende chefredaktør Tøger Seidenfaden migræne og hårvridende bevægelser, måske blandet med et aspekt af misundelse over egen manglende følelsesskala. Pundik skrev :

Danmark er menneskers værk.

Trods et uvenligt klima, mangel på sol, råstoffer og geografisk sammenhæng lykkedes det den danske befolkning at bygge et af menneskehistoriens fineste samfund præget af bekvem levefod, bred social udligning, folkelig oplysning og diskret hensyn til medmennesket.

Alt takket være slid og slæb og krumme rygge, social organisation og snilde. Dansk patriotismes fornemste udtryk er selvkritik. Den beskytter mod det hovmod, som resultatet af danskernes værk gennem de seneste par hundrede år ellers nemt kunne begrunde. (Citat slut) Oldefar takker oppefra.

Hvad mon begrundes at sange med udtryk for dansk tilhørsforhold glider ud af *Højskolesangbogen* og andre steder? Kaj Munks Den lille anemone er ude, ligesom Vift stolt på Kodans bølge, Et flag er smukkeste i modvind, Der er ingenting der maner som et flag der går til tops, alle sange som er ude, ligesom Frihedssangen.

Endnu er der mulighed for at glæde

sig over Helge Rodes Som en rejselysten flåde, hvor det i vers 4 hedder :

Husk det!

Hør det! Husk det alle danske!

Klar og frodig er vor ånd.

Sproget slutter som en handske

om en fast og venlig hånd.

Værn med vid, hvad helt er vort!

Sig kun sandhed, jævnt og kort,

gladest ved det milde.

I vers 5 taler Rode om Danmarks frie sprog og siger:

Uden tryk af fremmed åg frejdig Freja taler.

Skriver og tegner Freja frejdigt i dag ?

Havde oldefar større ytringsfrihed, eller kæmpede han netop for den, også for sine efterkommere....

Hvad ville han mene om et klima der er blevet så betændt at en ung mand på vej hjem fra en jødisk bazar overfaldes i bussen, blot fordi et israelsk flag stikker op af hans mappe, eller hvad med bøgerne i koranskoler som taler om had til jøder og vantro (*Khader DK* side 133)

Anernes sangbog fra 1901 af K. Jensen Strellev indeholder sange af så stærk en art, at offentliggørelse af nogle herfra i dag ville føre til reaktion fra racismeovervågningskontorer og afbrænding af biler og smadrede butikker i gaderne på Nørrebro.

Samt ikke at forglemme forsvar for bal-laden fra brummere og falsksyngere.

End ikke vor landsmand designeren Erik Mortensens ord i bogen *Ej blot til pynt* ville i dag betragtes som stuerene med en uskyldig og relevant sætning som følgende omkring ud- og indvandring :

Men vi har alle forladt et land, vort modersmål, familie og venner for at søge fremmede steder, hvor første bud er at smøge ærmerne op og smile til fotografen uden at vide om der er film i apparatet. (Citat slut)

Erik Mortensen var som bekendt indvandret til Frankrig.

Jeg takker min oldefar for at han til sin slægt videregav sin glæde og stolthed ved at se udover de bøgelyse øer. Hvilket giver styrke til udadvendthed og følelse af global interesse og forståelse.

Bøger og tidsskrifter

Vestens frontkæmper

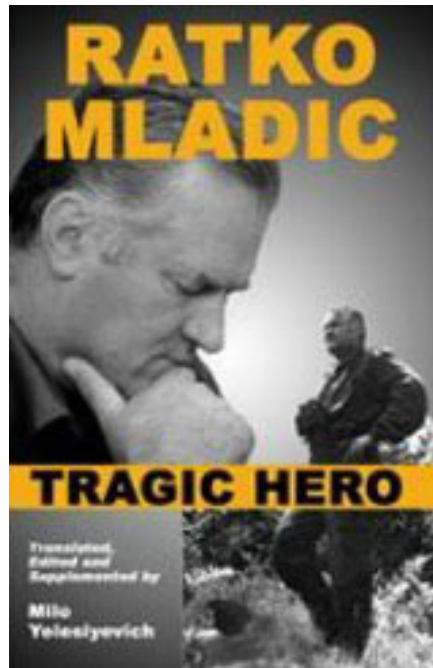
Milo Yezesiyevich (red.):
Ratko Mladić: *Tragic Hero*.
(Unwritten History, Inc., 2006. 728
sider. \$ 34,95).

Den bosnisk-serbiske general Ratko Mladić er efter tilfangetagelsen af Radovan Karadžić Europas mest eftersøgte mand. Men han er beskyttet af sin heltestatus blandt sit folk, som man efter læsning af denne glimrende biografi godt forstår. Mladić burde faktisk have samme heltestatus i hele Vesten i stedet for forbryderstatus. Han er i vor tid den eneste hærchef, der har haft privilegiet at føre reel krig mod muslimsk konsolidering i Europa, og dét har han tilmed gjort med bravur.

Bogen er en mosaik af forskellige forfatteres skildringer af Mladić og af situationen i eks-Jugoslavien. Desuden rummer den bilag om bl.a. massakrer mod serberne og den uholdbare jura bag FN's krigsforbryderdomstol i Haag. Et tilbagevendende tema for general Mladić er, at han blot har ført krig for at forsvare sit folk, mens NATO's generaler har ført krig mange steder i verden uden at blive kaldt krigsforbrydere. Man forstår godt hans indignation. Situationen er værre for serberne nu end under 2. verdenskrig, hvor ingen i det mindste ville fratage dem deres formelle ret til at forsvare sig. Men som Mladić sagde til general Wesley Clark: "De har aldrig udkæmpet en krig i Deres eget land, men De har altid udkæmpet krige. Jeg udkæmper en krig for første gang, og det er i mit eget land. Hvem af os har således set ret til at føre krig?" EU's forlængede arm, dens "høje repræsentant" i Bosnien, Carlos Westendorp, udtrykte klart vestmagternes mentalitet, da han i sin fratrædelsestale sammenlignede sit eget hverv med gangsterlederen Al Capones, for hvem det "ikke var nok at styre med et venligt ord, men med et venligt ord og en revolver."

Ved forhandlingsbordet var Mladić alt andet end diplomat, og det er en fryd at læse om hans bryske og fanden-ivoldske fremfærd blandt skidt vigtige NATO- og EU-folk, som han havde vejret og fundet for lette. Alle nationalsindede i Vesten bør så vist se Mladić i det rette lys: Som en John Wayne-agtig fighter, fair over for besejrede fjender,

men kompromisløs i kamp og over for uret. Fjendtlige krigsfanger har berettet, hvordan de af Mladić er blevet reddet fra lynchning, eller at deres forhold blev markant forbedret efter hans inspektion. Derfor er Mladić en "tragisk helt": Med en sag så ren som nogen, men alligevel udråbt som skurken over alle skurke.

Det er ikke mindst Mladićs selvopofrende holdning til nationen og hans personlige mod, der har gjort ham til et ikon. Der er mange beretninger om hans uanfægtede ro under kamp. Fx i 1991 havde hans ingeniørtropper opgivet at demontere en stor bombe i en bus, hvorefter Mladić selv gik ind og klippede ledningerne over. En anden gang blev han med sin nærmeste stab omringet af muslimer på en høj, hvorefter han bare gik frem mod de fremstormende banditter og råbte ad dem, indtil de blev urolige og trak sig tilbage. Da der var risiko for at blive taget til fange, sagde han til sine mænd: "Ser I muslimerne stoppe mig på vejen, så fyr mod os med mortererne og få ram på os alle. Lad dem ikke tage mig levende." Han forklarer selv sin holdning: "Jeg er bange for døden. Hvem er ikke det? Jeg er ikke skør. Men hvis jeg ikke overvinder frygten, hvordan kan jeg så overvinde muslimerne?" Mladić har ifølge eget udsagn "aldrig været beruset af tanken om udødelighed. Jeg havde min egen tilgang til

livet. Det var aldrig vigtigt for mig, hvor længe eller hvor godt jeg skulle leve, men hvad jeg kunne gøre for mit land. Og hvis jeg i løbet af mit liv var i stand til at give noget til mit land i disse vanskelige tider og sikre dets overlevelse, så ville jeg være lykkelig og tilfreds."

General Mladić kæmpede simpelthen for sit folks liv: "Vi vil have vores egen stat, ellers uddør vi." Og han spurgte Wesley Clark: "Hvorfor tramper De på vores stat, imens De gør det muligt for muslimerne at etablere en islamisk stat her på Balkan?" Han undrede sig over, at mens NATO's soldater har kæmpet Vestens krige verden rundt og kalder sig fredsbevarende, "bliver jeg, fordi jeg forsvare hele mit folk mod biologisk udryddelse, næsten behandlet som en krigsforbryder." Eftertiden skulle vise, at han godt kunne have undladt "næsten"...

Det var Mladićs tale mod Vance-Owen-planen, der fik de bosniske serberes parlament til at forkaste planen med serbisk tilbagetrækning fra erobrede områder, hvorefter krigen kunne fortsætte. Mladić er barskere end Karadžić og forbilledlig, for så vidt som han er fuldkommen ligeglad med, om hans land bliver paria i det "internationale samfund". Så meget større var blot folkets indre sammenhængskraft: Det er sigende, at ingen i det fattige land følte sig fristet til at indkassere de 5 mio. dollar, som "det internationale samfund" udlovede som dusør for Karadžić og Mladić. Denne vrangvillighed er serberne blevet straffet for, men som det siges i nærværende bog, modtager muslimske lande typisk nok stadig vestlig hjælp, selv om de ikke har udleveret bin Laden & Co. "Serberne, der forsøgte at stoppe den radikale islam, burde behandles lige så godt som lande, der støtter den."

Dayton-aftalens arkitekt Richard Holbrooke har kaldt Mladić og Karadžić "Europas svar på Osama bin Laden og Saddam Hussein". Det er jo fuldstændig vanvittigt, når fronterne sagligt set er de stik modsatte. Samme manglende forståelse for de virkelige fronter i verdensmagternes aktuelle kamp udviste EU's daværende "høje repræsentant" i Bosnien, Paddy Ashdown, den

”kulturelle følsomheds” store fortalere, da han i 2004 til genåbningen af en gammel tyrkisk bro i Mostar godkendte en parade iklædt de tyrkiske janissarers dragter. For de kristne serbere ”var det omtrent lige så kulturelt følsomt som en SS-parade i Tel Aviv,” hedder det ramrende i nærværende bog.

Fakta om serberes kontra muslimers og kroaters fremfærd gennemgås detaljeret i bogen, fx at serberne gav ly til 40.000 muslimer, der flygtede fra Izetbegovićs fundamentalister. Og det er påfaldende, at ”Foreningen af Enker fra Srebrenica” kun har 86 medlemmer, når der angiveligt var 8.000 muslimske ofre for serberne... Uanset hvem man tror på, er det slående, at 90 % af de tiltalte ved FN’s krigsforbryderdomstol er serbere, og at muslimske masseordere såsom Naser Orić og den fhv. KLA-leder Ramush Haradinaj i år er blevet frikendt for medvirken til mord på serbere. Frikendelsen af Haradinaj fandt sigende nok sted efter mord på og intimidering af vidner. (if. Newsweek 8. sept. 08). Sigende er det også, at en dødsfjende af Republika Srpska som dr. Mustafa Čerić har fået UNESCO’s ”fredspris til fremme af dialogen mellem religionerne”. Med Mladićs ord legaliserer domstolen muslimske kidnapninger af serbiske officerer, som kan holdes indespærrede i ubegrænset tid, indtil de taler: ”En sådan adfærd og fængsling af vidner fandt ikke engang sted i stenalderen, og endnu mindre i vor egen tid.”

Hovedanklagen mod Mladić er jo ansvaret for Srebrenica-massakren, men meget tyder på i hvert fald under 2.000 ofre (alle soldater i kamp), mens 3.227 serbere dokumenteret er blevet tortureret ihjel i Srebrenica-området mellem 1992 og 1995. Srebrenica-myten er en del af Vestens selvmorderiske anti-serbiske felttog, og den har svækket modstanden mod den radikale islam verden rundt. Muslimernes reaktioner ses bl.a. på grund af denne myte som en ”forståelig” reaktion mod ”undertrykkelse” og ”intolerance”.

Mladić har udtalt, at ”krig er frygtelig, men vi var tvunget til at gribe til våben. Vi var nødt til at beskytte os mod den

islamiske ekspansion mod Vesten. Mange løgne mod os er blevet spredt.” Han har oplevet at se sit eget hus gå op i

General Ratko Mladić

flammer og ønsker efter eget udsagn blot et fredeligt liv: ”Hvorfor ikke tillade en normal og fredelig befolkningsudveksling? Hvorfor ikke organisere en udveksling af ejendom og en ligelig fordeling af international hjælp for at skabe normale levevilkår? Vi beder ikke om nogens medlidenhed. Vi vil heller ikke have fremmede journalister, statsmænds eller soldaters medlidenhed. Vi vil have vores egen regering, en stat valgt af det serbiske folk, og ikke en, der er pålagt os af Tyskland eller et islamisk land. Vi beder jer om at gøre det nemmere at værne om freden, så vi kan leve med kroater og muslimer og opretholde gode forhold til naboerne. Gud forbyde, at vi nu skulle være nødt til at leve i det samme land som dem!” Mladić har over for verdens mægtigste militærmagter stået uanfægtet fast på sit forbilledlige opgør med den multikulturelle utopi, som reelt er pro-islam og folkemord mod Vestens nationer, og hævdede: ”Det er ikke en forbrydelse at forsvare sit folk, det er en hellig pligt.”

Med tanke på den aktuelle udvikling i verden siges det i bogen, at serberne i stedet for at være 100 år bagefter amerikanerne måske snarere er 600 år foran. For i 1389 døde utallige tusinder af ser-

bere i kamp mod en islamisk invasion, fordi de ville bevare deres livsform.

Om Mladić siger man i Serbien i dag: ”Han vil aldrig forlade sit folk. Han er her. Højt oppe i bjergene, ligesom en ørn.” Hans soldater priste ham til skyerne og fremhævede, at de ville gå i krig alene for hans skyld. Det var ligesom Napoleons soldater, og Mladić burde i dag egentlig for Vestens nationaltsindede ungdom være genstand for den samme dyrkelse, som Napoleon var det for vildledte romantikere for 200 år siden. Mladićs nationale sag er langt mere reel end Napoleons verdensherredømme, og hans lignede tragiske helteskæbne som flygtning i eget land og med uafviseligt format og åndsstorhed i nederlaget burde give ham ledende ikon-status i et kommende endeligt opgør mod islam i Europa.

Yelesiyevichs bog rummer lange interviews med Mladić. Her offentliggøres de for første gang på engelsk. Men den er mere end blot en beretning om personen Mladić. Den er en beretning om, hvordan vestlig idealisme og ”gode hensigter” kombineret med islamisk fundamentalisme og kroatisk fascisme tilsammen ødelagde et unikt folk, serberne, som kæmpede mod tyrkisk barbari i århundreder, mod imperialismen op til 1. verdenskrig og mod nazisme i 1941-45, kun for at blive forrådt af Vesten igen og igen.

Bogen er et veritabelt leksikon om disse begivenheder, en fordømmelse af Vestens politik og en råben vagt i gevær til de læsere, der aldrig før har kendt til eksistensen af dette materiale. Her gives for første gang på engelsk serbernes ord, når de skildrer, hvordan muslimer, kroater og deres NATO-allierede slagtede og udrensede serbere. Grusomme beretninger om tortur og mord fremdrages, og sammen med billedmaterialet chokeres læserne, som uundgåeligt må tænke nærmere over Vestens politik mod Serbien. Bogen kan ikke undværes ved en nuanceret stillingtagen og kan altså måske tilmed føre til, at man må konkludere, at heltene findes i en anden lejr end almindeligt antaget.

Peter Neerup Buhl

Bogudlån

I Danskeren er i årenes blevet anmeldt cirka 500 bøger.

Foreningen ligger inde med mange af disse bøger, som tilsammen udgør et righoldigt bibliotek af litteratur om de

emner, som Den Danske Forening beskæftiger sig med.

Disse bøger skal ikke blot stå og samle støv. Derfor har styrelsen besluttet at gøre bøgerne tilgængelige for foreningens medlemmer.

Medlemmer, som mener, at tilbuddet

er interessant for dem, kan bestille en fortegnelse over bogsamlingen ved henvendelse til sekretariatet på e-mail-adressen danskeren@danskeren.dk, - eller evt. på tlf. 86 13 24 01.

De kan så samtidig blive orienteret om låneproceduren.

Julegaver - boggaver?

Din ven har ikke alt, hvis han/hun ikke har disse bøger i reolen!

Gertrud Galster: Jeg viger ikke...

skæftigelse i frikvartererne – både i under- og mellemskolen – bestod i at prøve kræfter med drengene i slagsmål, mens skolebørnene slog kreds om os og heppede. Jeg nød de vilde sneboldkampe, hvor skolegården var to kæmpende hæere, men hvis vor fløj tog flugten, blev jeg stående som den sidste på slagmarken og blev grundigt vasket i sne. Heller det end at vige...

Som i skolegården, så og siden. Jeg blev stående og fik klø.

Da jeg ikke havde begreb om samfundets indretning og kom fra et fuldkomment upolitisk hjem, havde jeg ikke ringeste anelse om, hvad jeg gik ind til i 1971, eller hvem "fjenden" var. Det opdagede jeg først efterhånden. En vis første skoling i psykologisk krigsførelse fik jeg egentlig på venstrefløjen, uden at forstå, hvad der var højre og venstre. Det var hos formanden for Landsforeningen mod Hash og Narkotikamisbrug, Gerda Vinding. Siden studerede jeg diverse røde håndbøger m.m. og iagttog græsroddernes kampmetoder, men også på borgerfløjen lærte jeg noget, ikke mindst ved oberstløjtnant Harders udmærkede foredrag om psykologisk krig, baseret på den schweiziske stats skrift, "Den anden Form for Krig".

Videre skriver Gertrud i sin indledning:

"Nogle læsere vil nok være forargede over visse af mine fremgangsmåder og mene, at "pæne borgere" ikke gør "sådan noget". Men er det pænere at tie og samtykke?"

Ja, det er netop det centrale spørgsmål!

Og hvad var det så for mindre pæne fremgangsmåder, Gertrud Galster benyttede sig af?

Det vil føre for vidt at nævne eksempler her. Læs selv bogen.

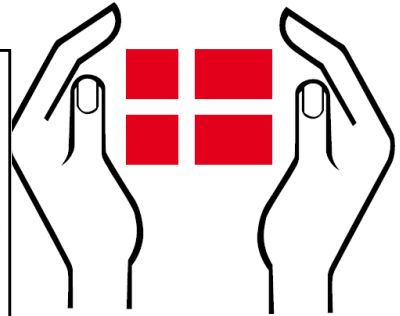
Den kan rekvireres ved henvendelse til tlf. nr. 27 30 20 49 eller til e-mail adressen megin@nosharia.dk.

Harry Vinter

Jubilæumsbogen "20 år for Danmark" er et "must" for alle, der har blot den ringeste interesse for dansk udlændingepolitik. Den indeholder bidrag af de fleste af foreningens veteraner. Pris 100 kr.

20 år for Danmark

Den Danske Forening 1987-2007

Bogen om den norske frihedskæmper Jan Høeg, for hvem kampen for fædrelandet fortsætter den dag i dag. Pris 100 kr.

JA, JEG ELSKER DETTE LANDET...

Fortællingen om nordmanden Jan Høeg

Ole Hasselbalch

Bogen, som afslører ensretning og forstening, hvor fordomsfrihed og åndsfrihed burde være det bærende.

Pris 70 kr.

Peter Neerup Buhl

Bag forskningens facade

Den politiserende videnskabs tredje bølge

Bestilling ved fremsendelse af det anførte beløb til foreningens konto i Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.

Husk angive bogtitel.

Prisen er incl. porto for medlemmer.

Ikke-medlemmer betaler porto.

Fotokonkurrencen: Slutspurt...

At dømme efter de fotos, som hidtil er blevet sendt ind til DDFs fotokonkurrence "Mit Danmark", så er Danmark et land fyldt med smukke landskaber, hvor solen altid skinner. Men er det også dit Danmark?

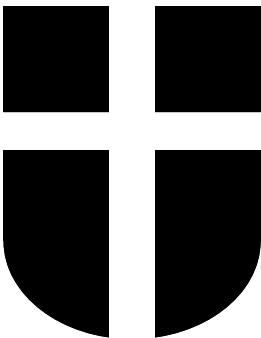
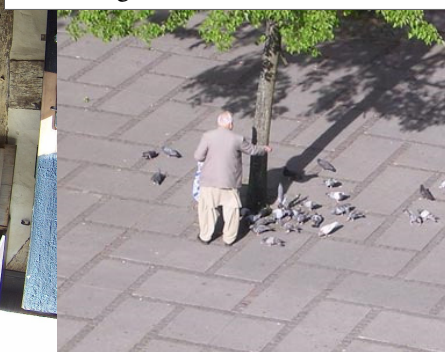
Hvad enten det er et eller ej, så har du stadig mulighed for at indsende dit bidrag til danskeren@danskeforening.dk indtil d. 7/12.

Derpå går de kompetente dommere i gang med at udpege de tre bedste billeder.

De billeder, som kommer med på www.dendanskeforening.dk er med i konkurrencen.

De kreative/dygtige/heldige vindere modtager en præmie inden jul.

Omkring denne tekstboks kan du se et udvalg af de mange fotos, som er indsendt indtil nu.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til foreningens adresse eller Danske Bank Reg.nr. 9173 konto 4547551.
- Jeg ønsker mere information om foreningen.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*